slipped into one of these open drains in the sidewalk in the street opposite to her bungalow. The urgency for paying needed attention to this matter is quite apparent when it is noted that apart from the public nuisance caused by such open manholes, the school children run a great risk and are exposed to the danger of falling into them. Luckily, Sir, in the incident referred to, the child was saved with great difficulty by a person who was going on a motor bike at the time and who jumped down and rescued the child. The attention of the Minister is invited to the above urgent matter with a view to prompt steps being instituted to avoid recurrence of such accidents and danger to public health.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, it is reported that no manhole was left open as alleged by the hon. Member and that the accident referred to by him occurred because some miscreant or pavement vendor had removed a concrete slab covering over the storm water drain by the side of the Bharat Insurance Building in the General Patters Road and left it on the other side of the road. The depth of the road is only two and a half feet. The Commissioner, Corporation of Madras, has also reported that the overseer concerned replaced the slab in its proper place immediately.

The Commissioner further states that whenever a covering slab over the side drain is found missing, the Divisional staff immediately attend to it and provide new slabs which are kept ready for such purposes and that there are also standing instructions to the Divisional staff to pay special attention to such defects. The Commissioner, Corporation of Madras, has also addressed the Commissioner of Police to instruct the Police on patrol duty to apprehend the offenders who unauthorizedly remove the drain covering slabs and to take deterrent action.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, Sir, the Budget speech of the Hon. the Finance Minister has been supplemented by the Hon. the Leader of the House who gave a clear exposition of the financial policy of the State Government which, it is clear, is based on social justice and economic progress. We are grateful to him for having given us such a clear picture. The hon. the Deputy Leader of the Opposition has always been complaining that in the Budget speeches, details are not given on the expenditure side. I was going through some of the Budget speeches in the previous years. I find that the Deputy Leader of the Opposition has been making much of it that clear details are not given in the Budget with regard to expenditure on the various departments. I am sure, Sir, that he will be perfectly satisfied in regard to the procedure adopted now and that he would be able to follow

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

the Budget better. But I do not know, Sir, though he may be satisfied on this point, whether he may not have something new with which to attack the Government in regard to the Budget.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is an anticipated attack.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, the taxation proposals also have been very clearly explained. I do not think that there can be any serious objection to the proposed increase in the sales tax on diesel oil especially as ninety per cent of the proceeds of the tax will go to the coffers of the local bodies. The disparity in rates of sales tax between petrol and diesel oil is sought to be removed by this with particular reference to motor transport.

The other item of taxation relates to the levy of agricultural income-tax on the lines of the enactment now in force in regard to plantation holdings. Even with regard to this, I feel that it is but fair that non-agricultural income also should be taken into consideration in fixing the slabs and rates of taxation. As pointed out by the Hon. the Leader of the House, the burden of this measure will mainly fall on those who have the capacity to pay and liberal terms of compounding are proposed to be offered to smaller assessees. In view of this categorical statement, I feel that this is a piece of social justice and ought to be accepted. 3-20 p.m.

The third piece of taxation relates to the enhancement of the rate of entertainment tax from 20 per cent on the first slab to 25 per cent and from 25 per cent to 33-1/3 per cent on the next slab and so on. I feel that this increase in entertainment tax will hit the recreational facility of the common man. More than the rich, it is the middle class and the lower middle class people that enjoy the cinema in the evenings after a day's work, and I feel that the Government ought to encourage and not curb this recreational facility for the common man. (Interruption.) But cinema is the most popular recreation and the common man likes to go to the cinema. This burden of tax would fall on the poor man. That is my objection to this. Here, again, I do note that the additional revenue to be derived by the enhancement of the rate would go to the benefit of local bodies. Ninety per cent of this would go to the benefit of the local bodies, and it is pointed out that the annual share of the Madras Corporation may amount to about Rs. 6 lakhs. I need hardly emphasize, after hearing just now the statement of the Health Minister regarding the condition and the risky state of our roads, the need for greater attention. In the City, the roads are so bad and full of pot-holes. I sincerely hope that the Corporation would take advantage of this additional revenue and see that the roads are improved and maintained well. All the same, my objection is there that this enhancement of entertainment tax would fall on the middle class people and the poorer classes, and if this could possibly be scrapped, I should be glad.

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958

Sir, hon. Members will note that in regard to the presentation of the Budget this year, two Statements of Demands for Grants are placed before the Legislature. One is for Advance Grants to be made. The Demand for Advance Grants will be made in the first instance and later, regular Demands for Grants for 1958–59 would be taken up. There are thus two Statements of Demands coming before the Legislature. Hon. Members, I feel, should have a clarification of this new procedure. I know that this is being done in the Lok Sabha. But I do not know why this procedure is being followed here. It was stated that the Advance Grants would be sanctioned before the 31st March 1958 and that later on, we would have a session of the Legislature in Ootacamund when the regular Demands for Grants would be taken up. But just now the Hon. the Home Minister has told us, in reply to a question, that there may not be the possibility of having a session of our Legislature in Ootacamund. When that is so, why this double arrangement of Advance Grants first and next regular Demands for Grants to be put before the Legislature needs some explanation, and I hope the Hon. the Leader of the House will clarify this point and state whether this would be a regular feature in future years also.

Sir, on going through these Demands, I see that there is no Demand under Electricity. I know that a separate Electricity Board has been constituted. The Budget of the Madras State Electricity Board has been placed on the table of the House. This Budget was discussed by the Electricity Board and also by the Madras State Electricity Consultative Council. I trust that the proper procedure would be for the Minister for Electricity to present the Budget relating to the Electricity Board separately in both Houses of the Legislature and have a day allotted for discussion of the Electricity Board Budget. As no mention is made in regard to this, I thought I should draw the attention of the House to this so that we might have the position clarified and a definite procedure might be laid down in regard to this.

Speaking on the subject of electricity, Sir, I see that a rosy picture is presented about the electricity schemes in our State. Our electricity programme is . . .

Dr. V. K. JOHN : Is that rosy picture correct?

* Sri T. PURUSHOTHAM : I know fully well that it is correct. That is why I am referring to it. What is stated here is true. Our electricity programme is making commendable progress. I would invite the Deputy Leader of the Opposition to visit the Kundah Project and the Periyar Project, and then he will be quite convinced about the progress in regard to the electricity programme in our State and also how it would be possible before the end of this year to take electricity from Periyar Project and also from the Kundah Project.

We are certainly glad to be assured of the good progress made by the Electricity Department. I should like to draw the attention of Government in this connexion to a statement made by the

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

Railway Minister at the Centre recently while presenting the Railway Budget for 1958–59. Referring to the work on the Tambaram-Villupuram Railway Electrification Scheme, the Railway Minister has stated that the work of electrification of Madras-Egmore-Tambaram-Villupuram section had to be slowed down on account of the difficulty expressed by the Madras Electricity authorities to import steel towers and supply the needed electricity power for this scheme. I raised this question recently at the meeting of the Madras State Electricity Consultative Council, and the Chief Engineer for Electricity and the Secretary of the Public Works Department, who is the Chairman of the State Electricity Board and also the Chairman of the Madras State Electricity Consultative Council, replied, in regard to the observations made by me, that the Madras Electricity Board had made the necessary arrangements to supply the required electrical energy for the electrification of the railway track between Tambaram and Villupuram. The Chief Engineer emphatically denied that the power supply was ever refused. I am quoting from the official report of the proceedings of the Consultative Council. The Chief Engineer said, "The department is ready even now to give supply at Acharapakkam but the Railways are yet to construct their own lines to take supply." A serious charge against the Electricity Board of this State has been made, and I hope, Sir, and I would urge that the State Government should take this up with the Central Government. It should be pointed out to the Central Government that the State Electricity Board and the Chief Engineer are ready to give supply even now at Acharapakkam and I feel that the Railway Minister has made quite an unfair charge against our Board. I hope, Sir, that this matter will be taken up with the Central Government and that speedy arrangements will be made to complete the railway electrification between Tambaram and Villupuram.

With regard to the irrigation schemes the Hon. the Finance Minister has said that most of our irrigation schemes have been completed and that water has been supplied for irrigation during the current year, and has added that our problem is not the non-utilization of existing rsources but the non-availability of fresh resources to implement a further programme. May I here refer to the reports of the District Planning Committees on the Second Five-Year Plan? I have got the report here from the North Arcot district. You know, Sir, the Second Five-Year Plan is hailed as the People's Plan. The Planning Committee of the North Arcot district has stated that a number of medium size irrigation works might be taken up for detailed investigation and early execution. 3-30 p.m.

DR. V. K. JOHN : Was not the First Five-Year Plan a People's Plan?

* SRI T. PURUSHOTHAM : It was a People's Plan and more so is the Second Plan because when the First Five-Year Plan was formulated, we did not have popular committees. It was the Government that gave the Plan to us then. For the Second Five-Year Plan, however, we constituted representative committees all over

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958

and the people's representatives themselves put up the various schemes for the consideration of Government and inclusion in the Plan. The Area Committees in the North Arcot distrist have proposed several irrigation works. Recently, when I was in Tirunelveli district, people represented to me that there were such medium-size schemes also in that district which should be implemented. I am sure, when the reports from other districts come—I have called for printed copies of these—I could speak with greater authority but I know there are similar representations from all the districts for the execution of medium-size irrigation schemes. As stated by the Finance Minister, there is no scope for major schemes any more. Provision for minor irrigation works to be taken up has been included in the Budget. I hope the Government will consider this question of medium irrigation schemes as well and see that investigation of such schemes is taken up without delay. I wish the Hon. the Minister for Public Works were here. I know that it is not possible for th ordinary Public Works divisions to do the investigation in such cases. So, I would propose for the consideration of the Government that a special division of the Public Works Department should be constituted immediately to investigate such medium schemes which are so necessary for the development of irrigation facilities in all the districts.

Sir, on a perusal of the Budget Memorandum, it is seen that a number of new schemes have been proposed for execution during 1958–59. As many as 337 schemes are included and a very exhaustive list covering all the departments has been given. Very important schemes which would go a long way in ensuring the economic progress of this State are proposed to be executed during the year. We also find some very interesting schemes have been included in the Budget for being implemented during the year. One such is the scheme for printing a brochure on the general set-up of the Revenue Administration. I am sure this will be printed in Tamil and made available to the public, because the public have all to do with the Revenue Department. I proposed some time ago that a brochure of the kind should be printed and I am glad to find that a provision of Rs. 7,400 has been made for the printing and issue of the brochure on Revenue Administration.

I am particularly glad that a sum of three lakhs of rupees has been provided for renovation and repair of poor and needy temples. In the first year, a sum of one lakh of rupees was provided for the purpose. Last year, the provision was two lakhs of rupees. The money has been usefully spent in renovating temples which were in a dilapidated state. I congratulate the Hon. the Minister for Home, who is in charge of Religious Endowments, on making this provision of three lakhs of rupees this year and I hope that the Government will draw up a comprehensive list of such temples in need of renovation and repair and have them all attended to. On a perusal of the Administration Report of the Hindu Religious Endowments Department, it is seen that the Department has already drawn up a list of temples needing repairs and renovation and I hope a five-year programme will be drawn up for execution of repairs to all these temples.

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

In the Health Schemes, I find that under Rural Medical Relief —subsidy to medical practitioners—a provision of Rs. 50,000 has been made. I should like to know whether this is intended for payment of extra subsidy to the rural medical practitioners. You, Sir, know the condition of the rural medical service, and how the medical practitioners posted to the villages do not stick on there. They find it hard to be there on the small subsidy which is given to them by the Government and the local bodies. It is not stated specifically in the detailed Budget Memorandum what this new provision is and whether there will be payment of extra subsidy to rural medical practitioners.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The ' non-practice ' allowance has been raised to Rs. 100.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I am extremely glad to know from the Hon. the Minister for Health that this provision represents payment of extra allowance to the rural medical practitioners. The subsidy that is being given now—Rs. 50—is being raised to Rs. 100. I cannot but offer my congratulations to the Hon. the Minister for Health on what he has done. This question has been pending for a long time. Having been intimately and practically associated with the working of the Rural Medical Scheme, I may say that this enhanced subsidy will go a long way in popularizing the scheme and encouraging medical practitioners to go and live in villages.

I should like to refer to one other point with regard to the Health Department. Sir, it is a matter of grave concern that most of the Health Officers now in service are retired men re-employed. Even the Assistant Directors of Public Health, who recently retired, have been re-employed as Health Officers. These persons who are re-employed are paid, under the Fundamental Rules, the maximum pay which they were drawing at the time of retirement. Is it not bad economy, I would ask the Hon. the Minister for Health, to retain these men in service on the maximum pay? By recruiting young men . . . .

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Where are they?

* SRI T. PURUSHOTHAM : I shall presently answer that point. Recently we discussed this question at a meeting of the Public Health Board. The present scale of pay of Health Officers is Rs. 160—600. On retirement, they are being re-appointed on Rs. 600. Most of them, as I said, are re-employed people. Some of them are aged even more than sixty. Twenty posts of Health Officers are now vacant and ten posts of Health Officers have been filled by emergency arrangement, that is, L.M.P.'s have been appointed as Health Officers without any training whatsoever. Because nobody else is available, they have been appointed. Why is this so? It is because the scale of pay of these Health Officers is so low. It ought to be revised. I may tell you, Sir, that the present scale of pay of the Health Officers in the Andhra State has been revised as Rs. 275—600. The starting pay here in 3-40 p.m.

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958

our State is Rs. 160. There it is Rs. 275. The maximum is the same as here. There is also provision for public health qualified candidates to start on Rs. 325 per mensem. I would earnestly appeal to the Hon. the Health Minister and tell him that this is not a matter in which we could afford to be complacent. We cannot show our hands that men are not available for the Health Officers' course. We have discussed this matter in the Public Health Board and I expect the Hon. the Health Minister to see that the scale of pay of the Health Officers is raised and that the service is made more attractive. At least let us fix the scale on a par with what is obtaining in the neighbouring State of Andhra and ensure that this deficiency of men in the Health Service is removed. (Interruption.) Recently they have done it in Andhra and another point is this. They have called for applications from candidates for Health officer's training. This may kindly be taken note of and necessary action taken.

(THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU was heard to say 'Yes, Sir.')

* SRI T. PURUSHOTHAM: We are glad, Sir, that the Education Budget has received just consideration. That is so perhaps because Finance and Education Ministries are combined in one Minister. Only yesterday at a public function in Chingleput district, the Hon. Sri C. Subramaniam was given the title of 'Kamakshi'. (Laughter.) I too wondered why a feminine title should be conferred on a gentleman, the Education Minister of our State. But the Tamil Vidwan explained: 'Ka' means Saraswathi and 'Ma' means Lakshmi. Combining the two portfolios of Education and Finance, Saraswathi and Lakshmi respectively, our Minister was called 'Kamakshi'. He is doing all that is necessary for educational advancement and stabilisation of the finances of the State.

I am glad, Sir, that the recommendations of the Legislature Committee on the White Paper on Education have been accepted and implemented by the Government, that enrolment of pupils continues to increase at the rate of one lakh per annum, that new schools are being opened and that existing schools are being expanded. I hope this tempo of progress would be maintained and that ere long we would see that educational progress in this State makes a mark and will be (An hon. Member: The envy), I will not say the envy, but that it would receive the unanimous appreciation of one and all in our country.

Sir, hon. Members would feel glad that full fee concessions would be granted to children of Non-Gazetted Officers in the high school classes as well. This, I take it, would go a long way to help the Non-Gazetted Officers. I hope this concession will be extended to teachers also. I am sure the teachers' representatives will press for it. The general question of revising the scales of pay and conditions of service of Government servants of this

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

State so as to be on a par with those of the Central Government servants should be taken up with the Central Government. There is a brief reference to it in the Hon. the Finance Minister's speech. I feel this discrepancy in the scales of pay between the State Government servants and the Central Government servants should go and we should move in the matter and see that something is done to remedy the present state of affairs.

Sir, the Budget provides for special schemes for the benefit of Harijans and Backward Classes. I remember in this connexion that the question of giving a seat for a Harijan or a member of the Backward Class on the Public Service Commission came up during question-time in this House and that the Hon. the Home Minister replied on behalf of the Chief Minister and said that when a vacancy arose, the question might be considered. Now that there is a vacancy in the Public Service Commission, I hope this aspect also would be borne in mind when filling up that vacancy. (An hon. Member : Why not create a vacancy or an additional post rather?) Sir, I also wish to mention in this connexion that Article 316 of our Constitution provides that at least one-half of the Members of the Public Service Commission should be officials and by implication I take it that this would mean that there shall be room for non-officials being appointed as Members of the Public Service Commission. I would urge for the consideration of the Goverment that at least one among the three Members of the Commission should by convention be earmarked for a non-official.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I suppose, Sir, retired officials are considered to be non-officials.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, it is definitely stated in the Constitution that those in whose case a period of ten years has not elapsed since their retirement would continue to be classified as officials for the purposes of this appointment. It would be a healthy convention if my suggestion is accepted. The presence of a non-official would not only be in keeping with the implied tenor of the Constitution but also in keeping with the democratic ideals and would also infuse fresh outlook in the Commission's activities. Therefore, I would urge this for the consideration of Government.

Sir, I am glad that a special grant of Rs. 2 lakhs will be made to the Nilgiris District Board for improving the roads leading to beauty spots on the hills. There is need for developing beauty spots around Madras too. A sub-committee of the Central Regional Tourist Advisory Council recently went round Madras and we have made special recommendations to the State and the Central Governments in this behalf. From the tourist angle, the Central Government make a distinction, namely, that they would provide Central funds only in respect of schemes of interest to foreign tourists and that the other schemes would have to be taken up by the State Government. I would, therefore, bring to the notice of the State Government that they too should take greater interest in this matter and that it should not be entirely left to the Transport

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958

Ministry of the Central Government to deal with this problem. The State should constitute its own advisory committee and carry out comprehensive schemes of development of Tourist Centres at the State level.

3-50 p.m. In this connection, I wish to refer to the Bird Sanctuary at Vedanthangal (Madurantakam) about which we have advertised so much, and to which tourists are rushing. Even last Sunday when I went there, there was a fleet of cars going to the place. But, most unfortunately, Sir, there is not even a drop of water in Vedanthangal tank so much so all the birds have flown away. Our Governor wanted to visit Vedanthangal this morning, but it is reported that he has cancelled the programme because there are no birds there now. This question of supplying water to Vedanthangal has been pending for a long time. (Interruption.) This is the season. I know it. When there is water in that tank, birds would be there. Birds go away in May and return again when the monsoon sets in. The question of providing water to the tank has been pending for a long time. I do not know why it is still pending. Even from the point of view of irrigation, it was proposed that a channel should be taken from the Valayaputhur tank, but this has not been done. I would request the Government to see that this scheme is completed for the double purpose of providing irrigational facilities to the ryots of that area and also, from the tourist angle, of supplying water to this tank so that the Bird Sanctuary may be maintained properly.

Dr. V. K. JOHN : Is it the contention of the hon. Member that the Government are not doing their duty in this matter?

* Sri T. PURUSHOTHAM : I am sorry that the hon. the Deputy Leader of the Opposition does not appreciate the point. I am particularly bringing to the notice of the Government matters which should receive their earnest attention. I know the Government are doing their best. With regard to the construction of a channel from the Valayaputhur tank, I know the Hon. the Home Minister is taking personal interest in the matter because he is interested in advancing the cause of food production and I believe that he has issued orders that immediate sanction should be given to the scheme. Still, nothing has been done. I am bringing this to the notice of the House because the House ought to know the state of things in the State and also add their weight and lend their support to ensure execution of such schemes.

* Dr. A. SREENIVASAN : They will do it in spite of us.

* Sri T. PURUSHOTHAM : Then there is no need for the Legislature at all. But I do not feel just as the hon. Member does. Everything may not be done by the Executive. They have got their duty to perform and we also have got our duty to perform.

Sir, a sum of Rs. 89 lakhs is provided in the Budget for mufassal water-supply schemes. But it is a matter for regret that water-supply schemes are not being carried out promptly.

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

That is my grouse against the Health Department. It has been said that there are appreciable shortfalls in implementing certain schemes because of the delay in sanctioning schemes and delay in preparing estimates and carrying out the programmes. (Interruption.) I refuse to take cognizance of such interruptions. I believe that this remark in the Budget speech applies especially to the execution of water-supply schemes. There is dual system in this matter. There is a department, Public Health Engineering Department, dealing with investigation of water-supply schemes, and the Public Works Department is in charge of the execution of the water-supply schemes. This dual control is, I believe, very dangerous. Certain schemes are investigated and sanctioned and when, during the execution thereof, certain difficulties are found, again the matter is sent through the Public Works Department to the investigating wing for revision of the estimates. Thus the matter is dragging on for any length of time. This dual system should be scrapped and there must be one public health engineering department to investigate, design and carry out all these schemes. I know of a very interesting case of delay in the execution of water-supply schemes. A scheme for improving the water-supply to a Panchayat Union in Ramanathapuram district where I was for some time was mooted in 1912. I mean the investigation of a drinking water-supply scheme for Sivaganga Panchayat. A water-supply scheme for the panchayat was actually sanctioned in 1941 on a definite promise of half grant from the Government and the first stage was taken up in 1948 and it was practically finished in 1950. After that, no progress has been made and the panchayat has now been asked to meet the entire cost of the scheme. I should like to point out to the Hon. Minister that this is very unfair after the definite promise made to the panchayat for the execution of the scheme on a 'half grant' basis, the other half to be met by the panchayat. The panchayat has been able to collect public funds and with the help of the Raja of Sivaganga, Sri M. G. Mukundaraja Ayyangar and others the promised share of the panchayat was made good. Now, they find that after such a long period the scheme is still held up. I would earnestly appeal to the Government to review the case and see that justice is done. The Government should sanction the usual half grant and also loan of such amount as the panchayat may require and it is the duty of the State to see that the scheme is completed.

In conclusion, Sir, I should like to refer to a matter relating to ourselves. You would remember, Sir, that when the delegates to the Commonwealth Parliamentary Conference were here, you and the Hon. Speaker of the Assembly gave an evening party to the Secretary of the Commonwealth Parliamentary Association. The Hon. the Leader of the House also was present and the Secretary of the Parliamentary Association in a thought-provoking address to us that day told us that we should have Inter-Legislature Associations and that these Associations should create opportunities for inter-State exchange of visits, delegations and conferences. You would remember, Sir, that I suggested immediately to you and the Legislature Secretariat that this matter should be

taken up further, that proposals for consideration and implementation of such a scheme should be taken up and that this should be included as a Part II Scheme in the Budget this year. But I find that there is no such provision in the Budget. I remember having read in the newspapers also that the question of formation of a Legislature Association—I believe it was to be called the Indian Parliamentary Association—was discussed at the Conference of our Presiding Officers held in recent years and that it was proposed that steps should be taken for the formation of such an Association and that a conference of legislators should also be held along with the Conference of Presiding Officers and that the Centre and the States should provide funds for creating such opportunities for contact, parliamentary education and better mingling of the legislators in this country. It is my fond prayer that you should use your good offices in this matter. I am sure that the enlightened Leader of the House and also the distinguished Leader of the Opposition would lend their support to this move, and that our Finance Minister too would not object. I would request you, Sir, very kindly to move in the matter and see that the Legislature Secretariat takes it up so that even now a Supplementary Demand may be brought forward though this does not find a place in the regular Budget.

Thank you, Sir.

* Sri G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, this Budget is an utter disappointment to teachers. We are now discussing the Budget which relates to the third year of the Second Five-Year Plan. As submitted by me on many an occasion in this House, teachers are yet to benefit by the proposals in the 4 p.m. Five-Year Plans. They were given nothing in the First Five-Year Plan and even this Budget, which comes as a Budget for the third year of the Second Five-Year Plan, gives nothing that will encourage them and make them pay their undivided attention to the task of moulding the nation. If really the Government have faith in the belief that any development has to go through education, this state of affairs will not be there. The Budget will be certainly quite different then. Now, the Government may say that the allotment for education is a little over what was spent on education last year. At the same time, there is a statement from the Government themselves that if there is an increase in that expenditure, it is due to the grants given by the Union Government. Now, this Government which originally planned to spend about thirty-eight crores of rupees on education during the Second Five-Year Plan period, have reduced it to the figure of eleven and odd crores of rupees. Even while allotting the grants from this sum of eleven and odd crores of rupees, they have not allotted anything for the teachers. At once, the Government may come and say, ' We have recently given an increase of Rs. 12 in the salaries of all teachers '. In fact, it was stated so by the Government on the sacred floor of this House some months back. Now, this Rs. 12 is an allowance given to all servants in the State inclusive of menials in Government service in view of the

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

soaring prices. This is not an addition to the salary. I was surprised to find, on some of the pages of the detailed Budget, headings like "Amount required for increase in salary and allowances for teachers". The salary of teachers has not yet been increased. It is there where it was. The teacher has been given no increase in salary. He has been paid twelve rupees as increase in dearness allowance. But, wonderfully enough, the Government classified this twelve rupees in the case of elementary school teachers into two heads, one called the "additional special pay" and the other called the "dearness allowance". They classified six rupees out of this twelve rupees under the head "additional special pay". I do not know what made them do this. They are getting considerable help from the Union Government in respect of the amounts. Now, in the same breath, the Government have stated that this additional special pay will not be taken into account for purposes of calculating dearness allowance and also that this additional pay will not count for purposes of pension. Then, does it deserve the name of pay? Perhaps because it does not deserve the name of "pay" the Government have embellished it further with the two words "special additional". In the detailed Budget they say that that amount has been provided for increase in the salaries of teachers. I say, Sir, that not a pie has increased in the salary of the teacher. Then, what is the position? Hon. Members will be surprised to hear that in the year of grace 1958 there are teachers getting twenty rupees per month without getting any increment. They are called lower grade teachers. Many a time I put forward their case on the sacred floor of this House and represented that they should be given at least an increment. It is long since that course of training was abolished. But even to-day there are about two thousand teachers in our shrunken State of Madras who draw this twenty rupees. Should not an increment be given to them? But if the same teachers are employed under Government—teachers with the same qualifications—they get from Rs. 23 to Rs. 33 with an increment of one rupee a year. We can find some such cases in labour welfare schools. But in aided schools, they are kept static. The Government have refused on the floor of this House to consider the question of granting an increment to them.

I find that there are about 40,000 teachers who are called higher grade teachers and who serve in aided educational institutions. I may explain the term "higher grade" to mean that higher grade teachers are those who have passed some Form between Third Form and Fifth Form and who have had two years of professional training. There are about 40,000 such teachers, as I said earlier, in the Second Five-Year Plan period, in the scale of Rs. 30—½—33. The Government have got to remove the disparity in the scales of pay of these teachers in aided schools. I think the scale is worse than that which the menials get. If the same teacher is employed under Government, his pay goes from Rs. 30 to Rs. 50 at the rate of one rupee a year. If this teacher is employed under the municipality or the district board, his pay 4-10 p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958

goes from Rs. 30 to Rs. 45. Among similarly qualified teachers, we have got a difference in the maximum, namely, Rs. 17. The difference of Rs. 17 between Rs. 33 and Rs. 50, for a teacher starting on Rs. 30, constitutes more than 50 per cent of his salary. Hon. Members will well remember how I put forward these cases through a non-official resolution, and how at last the Government came forward to remove the disparity in the scale of pay in the case of secondary grade teachers, that is, matriculate teachers with two years' training qualification. They are yet to remove the disparity in this case. There are at least forty thousand teachers to-day in this State, after the partition of Andhra and the further reorganization of States, who are drawing this wonderful increment of half a rupee for six years and then stopping with Rs. 33 for the rest of their service.

If the salary scales are not to be improved in the Second Five-Year Plan period, when our Government and the Union Government think of money, not in terms of lakhs but in terms of crores of rupees, when else can this poor teacher get salvation? Let the Government think over this matter again and see the difference between the problem of the teachers and that of other professions. If the Government give the teacher anything they give it to the entire nation. The teacher's task is the moulding of the nation. The task of a member of any other profession will be in a particular sphere. But the teacher's task concerns the entire nation, and if Government do not come forward even during the Plan period, when they are thinking of crores of rupees, to just give a living wage to this teacher, I must again state on the floor of the House that they are not doing what the Father of the Nation would have liked them to do.

Hon. Members will well remember how I often submitted on the floor of the House that money should not be spent on buildings. Hon. Members would have recently seen through newspaper reports how the same advice has been given from Delhi quarters. From the Union Government authorities the advice came that instead of spending money on buildings, money should be spent on teachers and that pupils could be made to sit under trees or in the pials of houses or in shady places. Especially, our State is a State wherein we do not get heavy rains even for six days in a year. What need is there for massive buildings with deep foundations and an imposing structure? With all the windows and doorways we have provided, we bring in only hot air to the students. I wonder why for even a basic school, which has everything of Gandhiji for its origin, the Government plan an expenditure of Rs. 18 lakhs, Rs. 20 lakhs and so on. We can find many such items in the Budget. When they themselves admit the value of simple living and the practical simple life that the author of the scheme led in a hut, with a mud floor and a thatched roof, are the Government doing the right thing in doing these things? It may be very glaring when I point out the case of a basic school. But is this not true in the case of all schools? Item after item of building

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

you will find in the Budget. Of course, from 1952 I have been repeating this matter, and the cost under buildings, road repairs and other things has been considerably less. But should it be so much and so high, and should we Indians go to the extent of thinking that filling a dirty road with cement is more necessary than filling a hungry stomach with food in a poverty-stricken nation? It is really sad that amounts should be provided at the rate of one lakh of rupees per mile for cement concreting of roads when we cannot fill the stomachs of children and adults with food. How far have we gone in the name of civilisation? Far, far away we have gone from truth and realities. When are we to realise this? Now, if we really think that men and minds matter more than brick and mortar, then our Budget must be different. Do we have a different Budget after the departure of the Britisher? We are in the same rut. Perhaps we may say . . .

Dr. V. K. JOHN: The hon. Member's point is that Government have no list of priorities.

(Deputy Chairman in the Chair.)

* Sri G. KRISHNAMOORTHY: Certainly, Sir, they do not place first things first. As our Deputy Leader of the Opposition pointed out, nobody would object to our having tarred and concrete roads if only our stomachs are filled first and then we have sufficient money for cement concrete roads. Nobody says that modern civilisation ought not to be resorted to, but first things must come first. The plight of the teacher is an example of the Government's want of doing such a thing as placing first things first. The plight of the teacher does not end here. My description of the plight of the teacher ends here and not the plight of the teacher. It continues. I would request the Hon. Minister to consider what the position of this teacher getting Rs. 20 or Rs. 30 per mensem and stopping with a maximum of Rs. 33 will be in these days of rise in prices. The Government may say, 'We are giving them some dearness allowance'. Even people getting higher salary know how this dearness allowance is not able to meet the four hundred per cent increase in the cost of living. So, this dearness allowance is nothing. If really Government say that the lower salaried men will get a higher dearness allowance, that would be quite a different thing. But here expecting the moulder of the nation to give undivided attention to the task of moulding the nation which is to bear the entire burden of the freedom won by the Father of the Nation without a living wage is not a proper thing. What does the teacher want after all? He wants a living wage. I would request on behalf of the teachers that teachers be given food, clothing and shelter. They do not want anything more. Let them be given these three necessaries. If they are not given these necessaries, how can the nation, which is bent upon producing the future citizens with the necessary patriotic zeal, enthusiasm, and strength to bear that burden of our hard-won freedom, expect these teachers to do their work with

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958

undivided attention? There are other things like security of service which I shall deal with later on. What about the cost of living and the meagre salary that the teacher is getting? If really hon. Members think that the salary of the teacher is so low that he cannot give his undivided attention to the task of moulding the nation, and if, as it is patent, the nation can spend more annually during these Plan periods, and again have such recurring expenditure in later periods, is it not the duty of the Government to come forward and translate their sympathies into action? They say that they have got their sympathy for the teacher. But what stands in the way of translating their sympathy into action? Readily may come the answer, as usually it comes, 'finance'. But should finance be an impediment only to not implementing the proposals regarding teachers? What about dams, bridges and other things? Are we not attending to these in the interests of the future of the Nation? Can anybody say that the present generation
4-20 p.m. is not sacrificing just to build up the future generation? We are sacrificing a little more than what we can. When that is the case, should we not see that the citizen in the next generation and the generation after next is equipped with sufficient honesty, integrity and character through schools? We think of other nations. We study what other nations do. We collect statistics for comparative study and quote them. Should we not do the same thing in respect of education also? Can any nation develop but through education? Whether it be militarisation or the propagation of the Gandhian cult, can the process go on but through the school? Did not this same Government do that in the days of rationing? Did not they find the students and teachers best suited for doing propaganda for the popularisation of wheat and for the avoidance of rice? Unless and until you care for these children who are the citizens of the future nation and unless and until you care for the teachers by giving them at least a living wage, there is no salvation. This Budget which does not provide anything for the teacher in spite of the repeated requests of the representatives of teachers, is, as I submitted earlier, an utter disappointment to them. I submit that the number of teachers who draw meagre salaries is greater than those who draw from Rs. 45—90 and Rs. 75—175.

There are schools which do not pay salaries to teachers properly. Is it not the duty of the Government to see that irrespective of the question of agency—whether the school is run by private management aided by the Government or a district board—the salaries of teachers are paid then and there on the first day of the succeeding month, if not on the last day of the month for which salaries are due, as is done in business houses? I recently heard of the case—hon. Members might have had information about it—of a high school in Tirupathur, North Arcot district, wherein salaries had not been paid for several months to teachers. I have already submitted the case of panchayat teachers in Tanjore district where they have not been paid the enhanced dearness allowance of Rs. 12 due to them from November 1956 up till now. The teachers have not got this enhanced dearness allowance. In some cases, they

have not been given the increment due in spite of the Government saying that they are eligible for the increment and also the local board scale of pay. They now think of 'panchayat raj'. The district boards are sought to be abolished and their powers transferred to the panchayats. Should we not first rectify these defects in the cases I have just now mentioned before we think of building up a panchayat raj? Should we not lay stronger foundations for our panchayats?

Sir, there are certain things which can be done by the Government in spite of their financial stringency. That is what I have been telling the Government all these years. The faith of the teacher in the Government is becoming less and less. The sympathy which the Government say they are having for the teacher is not there. It has been proved by successive Budgets. Recently, I had occasion to submit on the sacred floor of this House that the discriminatory treatment meted out to teachers should be removed. The removal of this discriminatory treatment on the whole would not cost more than ten lakhs of rupees. Our revenues have risen to Rs. 63 crores. I know of the days when the revenue was only Rs. 18 crores for the composite State of Madras. Now the State has shrunk more than half but our revenues have gone up to Rs. 63 crores. As against this, ten lakhs of rupees is practically nothing, if really the Government feel that there is an element of justice in the demand of the teachers. There are about a lakh of teachers, even in the shrunken State, from the lowest class to the highest class. A little more than fifty per cent of these teachers are in schools aided by the Government—what we call aided schools. These teachers have been denied the allowance which has all along been enjoyed by the other 50,000 teachers. Can we expect such a thing being done under a Congress Government? Should it not have been removed overnight in the name of justice? The Government have granted house-rent allowance to teachers in Government schools, district board schools and municipal schools but not to teachers in aided schools. There are big schools in the City of Madras and in other major towns. There are also elementary schools in villages. Now, the Government are denying this allowance to these 50,000 teachers in aided schools. All the teachers cannot get it because this allowance is also subject to certain limits in its scope. It is given according to the area concerned. If it is a major panchayat or a taluk centre, the teachers will get three rupees. In villages, they do not get anything. In Madras City they get eleven rupees. In places like Tiruchirappalli and others, it ranges between five and seven rupees or so. I have been requesting the Government, from the time Dr. M. V. Krishna Rao was the Minister for Education, to grant this allowance to all teachers. In fact, it was then that the Government gave me the figure that this proposal of mine would cost ten lakhs of rupees for the composite State. It would be considerably less now. It cannot be more than six lakhs of rupees and when I say this, I take into account some schools which have newly come into existence. Then, Sir, medical concessions have been given to the first set of

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958

50,000 teachers but denied to teachers in aided institutions who number about 50,000. This is a position which cannot be easily explained away by the Government. If a man falls sick, he is given some aid. Suppose two teachers—one a municipal school teacher and the other an aided school teacher—fall sick. The Government tell the municipal school teacher, " Well, you are a municipal school teacher; you are ill; surely, I will give you aid.' What do they say to the other teacher who is also sick? They say, ' Oh, no, you cannot get any aid; you are not fit for receiving aid. Go on, suffer and die; that is your luck, man! That is your luck '. Should not the Government which profess faith in the Father of the Nation have sympathy and remove this disparity? It is now years since this disparity started. It has not been removed.

The third thing is pension for the B.T.'s. The Government have introduced a pension scheme for teachers. Not only L.T.'s and B.T.'s but even Tamil pandits, physical training instructors and others getting B.T. scales of pay are denied pension. And we speak of the position that Tamil should occupy. We have passed the Official Language Act and we are introducing Tamil for transacting business in almost all offices. Yet, the Tamil pandit in the State which is really Tamil Nad is denied the pension. How can the Government explain these things? Is it proper that because the Tamil pandit gets the L.T. grade of pay, he should be denied the pension? Every teacher who retired after 1st April 1955 is supposed to receive a pension. But because the rules issued very late, very few teachers have got the pension and in many cases pension
4-30 p.m. is being denied to them. The Government brought in this pension provision after my agitation for the last fifteen years or more for some gratuity. Sir, a secondary grade teacher in Tiruchirappalli died of poverty and this made me think that after all, a teacher who was doing the nation's duty should have something from the nation, from the public exchequer, for the maintenance of the soul in his body. Therefore, we were passing that resolution every year and pressing upon the Government the need for the grant of gratuity. We were also asking for free educational concessions to teachers' children. Incidently, I may say that I am very thankful to the Government for having extended the full fee concessions from Form IV to Form VI to the children of Non-Gazetted Officers which implies the inclusion of teachers also. From the year 1935 we wanted free educational concessions for children of teachers at all stages inclusive of professional colleges. Somehow or other, a beginning was made in the year 1952, and that is being continued by the Government. We are very thankful for that. So also with reference to gratuity. At last, the Government came forward with the proposal of granting one-fourth pension (30/120) for full thirty years of service. But how have they framed the rules for the grant of these pensions? They have framed them as though they were to apply to Government servants while the benefit of the rules is to go to non-Government servants who were not getting pension and who had been kicked like anything from school to

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

school. There is a provision in the rules that if a teacher had resigned and gone to another school, all the previous service would be forfeited. Then, what is the use of such a rule? Practically it means, ' You, teachers, will not get any pension '. The rule was framed for grant of pension to district board and aided school teachers who were not getting pension. According to this rule, in the case of district board teachers, there will be no trouble. But in the case of aided school teachers who number over 50,000, this rule is not at all useful. But, somehow or other, the framers of the rule had the foresight to say that in case these rules were to be relaxed and services, though broken, were to be recognised, Government would have to be consulted. There is such a provision in the rules. Now, all the pension papers go to the District Educational Officers or the Inspectress of Schools, as the case may be, as they are the final authorities but, somehow or other, they are sent to the Director of Public Instruction. And down comes the thunderbolt from the Director of Public Instruction saying that the teacher is not eligible for pension. May I ask, Sir, ' Are teachers to be so unsympathetically treated by the Government Department? '

DR. V. K. JOHN : If they had been so unsympathetically treated by the Government, why did they vote for the Congress?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The voting is a secret process and I do not think that the hon. the Deputy Leader of the Opposition Dr. John is entitled to disclose it here.

DR. V. K. JOHN : I merely wanted to know why the teachers returned the Congress to power when they were so badly treated?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Even if the hon. Member knows that they voted for the Congress, he is not within his bounds to say that they voted for the Congress.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I am glad the question has been answered by the Hon. the Leader of the House.

In respect of pensions, though there is a saving clause in the rules, the pension papers are returned saying that the teachers are not eligible for pension. Let me refer to the types of cases returned by the Director of Public Instruction.

Now, teachers are allowed to be in service even by the District Educational Officer till the end of their sixtieth year and even till the end of the 62nd year. Now, they say : ' Well, you completed your 55th year—if it is a district board school—and 60th year if it is an aided school—before 1st April 1955, the crucial date of the rule, and though you remained in service and retired after 1st April 1955, say, in the year 1958, you completed your 55th year or 60th year long before the date mentioned in the rule and so, you are not eligible for pension '. What about the seven years of service that he had been rendering till the date of his retirement? Had he not been doing service to the nation? Was not the school inspected by the Inspecting Officers? Was he not paid salary—at least a part from

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958

out of the grant from the public exchequer? What is the meaning in saying for pension purposes, 'You completed 55 years long before 1st April 1955? Why should the teacher be made to depend on the mercy of the District Educational Officers or the Director of Public Instruction, the officers who granted extension of service and inspected the school? I ask, 'Are they not Government servants paid from the public revenues and equipped with authority by the Government?' Then, should they not have the authority also to say, 'The teacher served the nation continuously and he must be paid pension'? That is one type of case.

Another instance is that of teachers serving in district board schools till their 55th year, going thereafter to aided schools, where they could serve till 60 years of age, and retiring after 1st April 1955. Such teachers are told, 'Because you have come over to the aided school, there is a break in your service. Though your major service was in the district board, you retired from the district board before 1st April 1955, and you are not eligible for pension.' The third type of teachers are those who would have resigned on account of the troubles of the management. In such cases, they say, 'Well, you served in the school for twenty years, but you resigned and went to another school. There is break of service. You yourself resigned. You say the termination was through a resignation letter. So, all the previous service is forfeited according to the rules'. Even to-day if I have to speak so much for security of service for teachers, hon. Members can imagine what the position of teachers would have been long before 1st April 1955. How could the teachers have left the school but through a resignation letter? The managements always threaten them. Even now we find in newspapers that so many Headmasters are sent away with or without even the ordinary three months' contract notice. Now, if a threatening situation is brought about by the management—it can always be done as in the case of a husband in respect of his wife; that is the position of the teachers—what else can the teacher do except to resign?

DEPUTY CHAIRMAN: If the wife is ill-treated, there is the court to protect her.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: But here we have to appeal to the Government only. That is why I ask in the name of justice for redress in these cases, saying: 'Let the members of our nation feel at least after 1947, that if they draw public money, if they draw salary as Government servants, they must do their work in the interest of the nation and if they interpret the rules, they should interpret them liberally.' But, Sir, the tendency on the part of these Government servants, from the time of the Britisher, is to see, especially when public money has to be shelled out by the Government, again and again with spectacles, without spectacles, with open and sharp eyes, how that money could be withheld. The Government servants become so sincere that they forget that after all, the money that they give goes only to the brother-workers and that they are serving a Government which say, 'We want to establish a socialistic pattern of society'. We only want that these

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

departments and the officers in the departments should develop a liberal outlook in regard to the interpretation of the rules. We expect this of Government servants in a democratic set-up after independence, especially because prior to the attainment of freedom, we were oppressed and suppressed. This is the position with regard to the pension scheme.

Then, Sir, the Government might say, ' We agree with what all you say. We sympathise with the cause of the teachers. What you say seems to be just and we do not grudge paying the teachers. But we do not have the funds. If we had the money, teachers would have got it first '. But, Sir, on more than one occasion, I have put forth concrete and constructive suggestions on the sacred floor of this House to get the needed money into the treasury. I suggested to them a scheme called the ' Teachers' Maintenance Fund Scheme ' whereby Rs. 2 crores could have been easily got by them. I also told them that the publication of text-books must be undertaken by the Government. The Legislature Committee on the White Paper on Education even recommended it.

(Mr. Chairman in the Chair.)

But the Government which sponsored it have given it up, though temporarily for two or three years. If really the Government feel that it is only the teachers that write the books and that the benefit by way of profit in printing, publishing and sale of books should go to the teachers, the teachers would get about Rs. 1·25 crores. Again, I submitted that if each pupil in an elementary school was made to give a donation of one rupee per quarter—they have three quarters—three rupees per year and if each pupil in the middle and high schools, from the I to the VI Forms was made to pay one rupee per instalment—they pay ten instalments—along with the fee for each month, the total for each year would go to over one crore of rupees. That would go a long way to fill the treasury with money. I tell the Government that with these Rs. 2 crores the teachers can be easily paid an increase of Rs. 15 over and above what they are getting to-day. When I brought forward a resolution in regard to the Teachers' Maintenance Fund, it had to be stopped halfway. The then Ministry even asked me how teachers would treat students who were not able to pay and whether they would not get angry with them and so on. I gave them all the points. I told them that the collection might be even voluntary and that in India which had been noted for its Guru-sishya tradition in spite of the 150 years' foreign rule, they were sure to get it voluntarily. But the Government came forward and said, ' Well, that is a tax on the public.' But, somehow or other, when they bring in Bills concerning taxation, whether it is betterment levy or any other thing, they are bent upon getting them passed. Schools began to raise the school fees during the last few months. Then I had occasion to submit to the Hon. Minister on the floor of this House, ' What are the Government going to do now? ' When I wanted the Government to get some money from the pupils, they said, ' It is an extra levy. ' But in the schools in this very

4-40 p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958

Madras City school fees have been raised by one rupee or eight annas, in spite of the Government saying that they should not raise the fees. The Government have not taken any action so far, perhaps because they are helpless in the matter.

Finally, I would request the Government to see that these constructive suggestions are examined at least by a committee as to whether they are feasible. They do not reply to my suggestions though the Hon. Ministers will note down all these points at the time of the Budget discussion. I request them to reply to my points and then examine whether these proposals are feasible. I would request them to examine why they cannot get these Rs. 2 crores and utilize that sum for an immediate extra payment of Rs. 15 per teacher, that is, over and above what he is getting now, and irrespective of the agencies they serve under and the grades to which they belong.

MR. CHAIRMAN : Rev. Thambusamy will now speak.

* REV. D. THAMBUSAMY : Mr. Chairman, Sir, I am new to the technicalities and ramifications of a State Budget. But, judging it from the point of view of the common man, let me say that it is most disappointing. Transport is going to be more expensive; cinema-going will be more costly. Whether it deserves to be expensive or not, I am not going to judge. But, certainly, if agricultural income-tax means anything, it may be that food and rice also will become expensive. From the point of view of a layman, I feel that it has not been helpful, in spite of the deficit, to offer benefits to the community as a whole. From the point of view of education, education that aims at building up the citizens of our motherland and of the State, I have a feeling that it is a great disappointment.

The hon. Member Sri Krishnamoorthy has referred to a number of things connected with education. I do agree that our Finance and Education Minister is a Kamakshi—Lakshmi and Saraswathi—and I feel that it is not enough to be Saraswathi and Lakshmi to give benefits out of the bounty. (Sri Mohamed Raza Khan : He should be a Karna). But it requires the attitude and liberality of a Karna who would be prepared to give to those who deserve. That is the position in which the school teacher is placed now. That certainly needs a Finance Minister who will have the attitude of a Karna because the teachers have been serving and serving faithfully and loyally. Especially, from the point of view of the teachers in aided schools, several problems are there and they have been duly represented to the Government from time to time. One is the discrimination with regard to house-rent allowance between teachers in aided schools and teachers in Government and local body schools. After all, there seems to be a feeling everywhere that all teachers receive house-rent allowance. When we tell people that it is not true, it is most disappointing and surprising to them to hear that house-rent allowance is not paid to a certain section of teachers. The fundamental needs of mankind are food, shelter and clothing. It is not as if they are providing for shelter but a house-rent allow-

3rd March 1958] [Rev. D. Thambusamy]

ance will go a long way towards relieving the difficulties of teachers who are already hard put to. From the financial point of view, as was pointed out by the hon. Member Sri Krishnamoorthy, it is only one per cent of the total income, and not the Rs. 10 lakhs as before in the Composite State but only Rs. 6 lakhs.

Reading through the Budget speech, I find that Rs. 233 lakhs have been provided for welfare schemes. For housing Rs. 21 lakhs have been provided and Rs. 60 lakhs have been provided for slum clearance. In a Welfare State that aims at a socialistic pattern, is it too much to ask for Rs. 6 lakhs towards amelioration of the condition of a community of 55,000 teachers in the whole State of Madras?

It might be asked, 'Why not take advantage of house building schemes?' It is a legitimate question. I have known of cases where we have tried to form house building co-operative societies, but the position of the teacher in aided schools is such that to pay even Rs. 150 as an initial payment has been too much and has been practically impossible for many a teacher. Either the rules have been so framed because they are to be availed of by Government servants only or the initial outlay is not forthcoming because of the poverty-stricken condition of the teachers. In these circumstances, these welfare schemes or house building schemes will not give any kind of relief to the poor teachers in aided schools. As such, in the re-allocation, I should like to submit that provision may be duly made for at least Rs. 6 lakhs so that due relief of house-rent allowance may be given to the 55,000 teachers in the State of Madras.

Revised scales of salary have been recommended and provided for in the Budget for Agricultural Demonstrators. I am very happy to see that that kind of revision of scales of salaries has been made. From the point of view of scales of salaries for teachers, I beg to submit that from the days of the Sergeant Commission we have yet to give properly revised scales of salary for teachers in aided schools and in Government schools. For fifteen years 4 50 there has been only very slight revision of the scales of salaries of p.m. teachers. This is a fact. We have yet to receive the scale of salary that was recommended by the Sergeant Commission for any grade of teachers. The scale of salary of senior L.T. teachers also requires careful consideration. I beg to submit, Sir, that it is time that we give them the same scale of salaries to the L.T. and B.T. Assistants working both in Government and private schools. At present for L.T.'s in aided schools it is Rs. 85 to Rs. 185 and then the scale goes up to Rs. 245 for Headmasters and Headmistresses only. Often, it has been stated that only in Government schools this first grade scale of Rs. 180—245 will be given. This too will be given only to one-third of the L.T. Assistants. As things stand, after a period of 14 years of serivce the L.T. Assistants reach the maximum and then they mark time with no interest in their vocation. The question of revising the scale of pay of L.T. Assistants in aided schools in the first grade scale of

Rs. 180—245 should be considered sympathetically and I am sure it does not cost much to Government. The cost, if any, will be something in which the management also has a share and as such I would submit that the burden on Government revenues will be very, very low.

The pension scheme has also been referred to. Now this pension is offered only to one particular section while the other is kept watching. This is again discrimination. Even where this scheme has been offered to that particular section, it has been working only with considerable dislocation. It is, therefore, time that we went into the scheme wholeheartedly and gave effect to it to all grades of teachers in the spirit in which the principle had been accepted.

I certainly must congratulate the Hon. Minister and the Government on the proposal that has been made to give relief in respect of school fees to the children of Non-Gazetted Officers in Forms IV to VI in all high schools. On the analogy of it, I take it, Sir, that children of teachers will get it. This is a step in the right direction. More such steps in the right direction are necessary to fulfil the aim of free-education. Further, it is also the desire of the Government to give free secondary education to all up to the age of fourteen in high schools. However, it is not quite clear to me why financial provision has to be made in the first year when relief has to be given to children of Non-Gazetted Officers when schools will draw the grant on this in the following years. Except in Government schools and schools under local bodies, this burden will fall heavily on aided managements. The incidence of expenditure on the managements is also too heavy to bear. Unless the Government come forward to give ready advances without delay to the private managements, the private managements will be greatly handicapped.

Once again, Sir, in the re-allocation of allotment in the Budget I do beseech and urge upon the Government that education which is the means—the primary means—of building up the future citizens of our motherland needs more encouragement. It deserves more sympathetic consideration and a fair deal, especially from the point of view of house-rent allowance and pension scheme for teachers. I do hope that the Government will see that equity and justice is done to our teachers.

* Sri M. **ETHIRAJALU** : கனம் சேர்மன் அவர்களே, வரும்ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை மிகவும் நல்ல முறையிலே தயாரித்ததற்கு என் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் மந்திரிக் குழுவினருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு நாட்டின் சுபிட்சம் அந்த நாட்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தை பார்த்தாலே தெரியும் என்று சொல்லுவதற்கு எற்ப, இந்த நாட்டிற்குப் பல தேசங்களி லிருந்து வரக்கூடிய அறிஞர்களும், படித்தவர்களும், அரசாட்சி செய்பவர் களும் நாட்டின் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்து வாயார வாழ்த்துகின்ற நிலை இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கூடிய அமைச்சர் அவையின் ஒரு நல்ல செய்கையைத்தான் குறிக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அப்பேர்ப்பட்ட அயராது உழைக்கும் காங்கிரஸ் மந்திரி சபைக்கு எனது நன்றியை மீண்டும் முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

3rd March 1958] [Sri M. Ethirajalu]

நூற்றைம்பது வருஷங்களாக நாட்டின் முன்னேற்றம் என்ன என்பதே தெரியாது இருந்த லட்சக்கணக்கான கிராமங்களில், இன்று குடி தண்ணீர் வசதி, பள்ளிக்கூட வசதி, மருத்துவ வசதி, பாதை வசதி, சமூகக் கல்வி நிலையங்கள் வசதி ஆகியவை போன்ற எல்லா வசதிகளும் திருப்திகரமான முறையில், புரட்சிகரமான முறையில், ஒழுங்கான முறையில் அமைந்திருப் பதைப் பார்க்கும்போது இந்த நாட்டில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இது சென்ற பத்து ஆண்டு காலமாக பொறுப் பேற்று நடந்த ஒரு மந்திரி சபையின் உன்னத சேவையைக் குறிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதோடுமட்டும் அல்லாமல், நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய கிராம மக்கள் அத்தனை பேரும் நாடு என்றால் என்ன, சர்க்கார் என்றால் என்ன, தங்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு எந்தவிதமான தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந் திருப்பதை நாம் ஒருக்காலும் மறுக்கவே முடியாது. எதிர்க் கட்சிக் காரர்கள் அத்தனை பேரும் இந்த பட்ஜெட் உதவாக்கரை பட்ஜெட் என்று சொன்னாலும் கூட, உள்ளத்திலே அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, ஒரு சம்பிரதாயத்திற்காகச் சொன்ன சொல் என்பதை அவர்களே நினைப் பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நாம் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பல அணைக்கட்டுகளைக் கட்டு வதற்கு ரூ. 4,800 கோடி செலவு செய்தோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் இதுவரை ரூ. 1,500 கோடி செலவு செய்திருக்கிறோம். 1951-ம் வருஷத்தில் நமது உணவு உற்பத்தி 28 லட்சம் டன்னாக இருந் ததைப் பார்த்தோம். பல அணைக்கட்டுகளின் காரணமாக 1956-57-ல் உணவு உற்பத்தி 46 லட்சம் டன்னாக இருந்தது. இருந்தாலும் சென்ற ஆண்டில் ஒரு பெரிய மாறுதல் நம் ராஜ்யத்தில் ஏற்பட்டதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதுதான் உணவு பற்றாக்குறை நிலைமையும், உணவு விலை விஷம்போல் ஏறிய நிலைமையும் ஆகும். இதைத் தடுக்க சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. எண்ணூறு நியாய விலைக் கடைகளைத் திறந்து 4,000 டன் அரிசியை விநியோகித்து அந்த விலை ஏற்றத்தைக் குறைத்ததை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அந்த நிலைமைக்கேற்ப நமது ராஜ்யத்தில் மீண்டும் உணவை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் சர்க்காருக்குத் தோன்றியிருப்பதன் காரணமாக, விவசாயிகளுக்கு நல்ல வித்துக்கள், பசுந்தாள் உரம், கம்போஸ்ட் உரம், மேலும் கடன் வசதி, ரசாயன உரம் மற்றும் எல்லா விதமான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்கிறார்கள். விவசாயிகள் விஷயத்தில் நமது சர்க்கார் பெரு 5 p.m. முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருவதை நாம் அறிவோம். இந்த நிலையில் விவசாயிகளுக்கு இந்த வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தில் என்னென்ன உதவிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று பார்க்கும்பொழுது, ரசாயன உரங்கள் வாங்குவதற்கு விவசாயிகளுக்குக் கடனாகத் தந்து உதவ 60 லட்ச ரூபாயும், 180 விதைப் பண்ணைகள் நடத்துவதற்கு 72 லட்ச ரூபாயும், பாதி விலையில் பூச்சி மருந்துகளை வழங்குவதற்கு எட்டு லட்ச ரூபாயும், விவசாயி களுக்குப் பாதி விலைக்கு பூச்சி மருந்து தெளிக்கும் கருவிகளைக் கொடுப் பதற்கு நான்கு லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடுகூட, பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக வருகிற ஆண்டில் செலவு செய்வதற்காக ரூ. 1 கோடியே 69 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குளம், கிணறுகள் முதலியவைகளைத் தூரெடுப்பதற்கு 10 லட்ச ரூபாயும், 500 பெரிய, சிறிய கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் தக்காவிக் கடன் கொடுப்பதற்கு 3 கோடியே 5 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும், 81 நில அடமான பாங்குகள் ஏற்படுத்தி, 77 சத விகிதம் கிராமங்களையும், கிராம மக்களில் 40 சத விகிதத்தினரையும் தழுவி விவசாயிகளுக்கு 13½ கோடி ரூபாய் நிதி வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் விவசாயத் துறை யில் நமது சர்க்கார் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்பது நன்கு புலனாகிறது. இதை யாரும் மறுக்கவோ மறக்கவோ முடியாது. இந்த நிலையில் நமது ராஜ்யத்தில் இன்னும் உணவுப் பற்றாக்குறை இருந்து வருகிறது.

இந்த நிலையில் உணவு உற்பத்தியை இன்னும் அதிகரிப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். நமது ராஜ்யத்தில் 3 கோடி

20 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருப்பதாக நம்மிடம் கணக்கு இருக்கிறது. அதில் 1 கோடி 40 லட்சம் ஏக்கர் சாகுபடிக்கு லாயக்குள்ளவையாகவும், மற்றவைகள் காடு, கரம்புகளாகவும், 38 லட்சம் ஏக்கர் தரிசாகக் கிடப்பதாகவும் சொல்லுவதை நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிவோம். நான் கேட்டுக் கொள்ளுவது என்னவென்றால், உடனடியாக உணவு சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டுமானால், ஒரு ரெவின்யூ பிரிவின்கீழ் ஒரு இலாகாவைத் தனியாக ஏற்படுத்தி, தரிசாகக் கிடக்கும் நிலங்களை கணக்கெடுத்து, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும், 'லாண்டு காலனிஸேஷன் சொஸைடி' என்று அமைத்து நிலங்களையெல்லாம் ஹரிஜன் விவசாயத் தோழர்களுக்கும், பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்து இலவசமாக அவர்களுக்கு விவசாயத்திற்கு வேண்டிய டிராக்டர்கள், புல்டோசர்கள் முதலிய கருவிகளையும் கொடுத்து, கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக விதைகளையும் பசுந்தாள் உரம், ரசாயன உரம், பூச்சி மருந்து முதலியவைகளை எல்லாம் இலவசமாகக் கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்க முற்பட வேண்டும் என்பதுதான் எனது கோரிக்கை. இப்படிச் செய்தால் 2 லட்சம் டன் உணவுப் பற்றாக்குறை இருப்பதாக நமது வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லியிருப்பதை நாம் இந்த ஆண்டிற்குள்ளேயே பூர்த்தி செய்து விடலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, நாம் இன்றைக்குப் பல அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியும் உணவு விஷயத்தில் நமது சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை என்பதற்கு மற்றொரு காரணமும் சொல்லலாம். நமது ராஜ்யத்தில் ஆற்று நீர்ப்பாசனமுள்ள ஒன்றிரண்டு ஜில்லாக்களைத் தவிர, மற்ற ஜில்லாக்களில் வானத்தையும், குளத்தையும், ஏரியையும் நம்பி பயிர் செய்ய வேண்டிய நிலைமை இருப்பது சர்க்காருக்குத் தெரியும். அந்த நிலையில் குளங்களைத் தூரெடுப்பதுதான் மராமத்து வேலை என்று சொல்கிறார்களே தவிர, அந்தக் குளங்களின் கரைகளையும், கலிங்கல்களையும் உயர்த்துவதற்கு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கு சர்க்கார் மராமத்து வேலை என்றால் கரைகளையும், கலிங்கல்களையும் உயர்த்தவேண்டி உத்திரவிட்டால் நிச்சயமாக உணவைப் பொறுத்த வரையில் நம் சுய தேவைப் பூர்த்தியை இந்த வருஷத்திலேயே செய்து முடித்துவிடலாம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன். நம் ராஜ்யத்திலுள்ள 3 கோடி மக்களுக்கு 5 அவுன்சு வீதம் கணக்குப் போட்டால்கூட நமக்கு 48 லட்சம் டன் உணவு வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த அளவிலே இன்னும் 2 லட்சம் டன் தேவையை இந்த ஆண்டிலேயே பூர்த்தி செய்துவிடலாம் என்பதை நான் மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கால்நடை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் தகுந்தவாறு நாம் பல வசதிகளையும், உதவிகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மாதவரம் கால்நடைப் பண்ணைத் திட்டத்தின்கீழ் வேலைகள் துரிதமாக மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 25 லட்சம் செலவு செய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், சர்க்காரைப் பொறுத்த மட்டிலும் கால்நடை அபிவிருத்தியைச் செய்தால் மட்டும் போதாது. கால்நடைகளை எப்படி அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி ஒவ்வொரு கிராமத்திலுமுள்ள மக்களிடமும் எடுத்துச் சொல்லப்படுவதில்லை. இந்தப் பெரும் குறை இன்றும் இருந்து வருகிறது. நம் கிராமங்களில் கால்நடைகளை மக்கள் ஏன் அபிவிருத்தி செய்ய முடிவதில்லை என்றால், அங்கெல்லாம் போதுமான மேய்ச்சல் புல் வெளிகள் கிடையாது. ஓரிரு புல் தரைகள் இருந்தாலும், அவைகளைக் காட்டிலாகாவினர் எடுத்துக்கொண்டு விடுகின்றனர். காட்டிலாகாவினர் எடுத்துக் கொண்டுள்ள நிலங்களுக்கு கால்நடைகளை மேய்ச்சலுக்காக அனுப்பினால், அதற்கும் வரி (கட்டணம்) வசூலிக்கப்படுகிறது ; ஒரு ஆட்டிற்கு 12 அணா, ஒரு எருமைக்கு 8 அணா, ஒரு பசுவிற்கு 8 அணா என்ற விகிதங்களில் வரி வசூலிக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக கிராமங்களில் கால்நடை அபிவிருத்தி பாதிக்கப்படுகிறது.

3rd March 1958] [Sri M. Ethirajalu]

அடுத்தபடியாக, கிராமங்களில் கால்நடைகளுக்கு ஏதாவது கோமாரி போன்ற நோய் வந்தால், அவைகளைக் கிராம மக்கள் மருத்துவசாலை களுக்குக் கொண்டுபோவது கிடையாது. அவர்கள் காளியம்மனுக்கும் மாரியம்மனுக்கும் வேண்டிக்கொண்டு வியாதி போய்விடும் என்று நம்பு கிறார்கள். இந்த நிலைமை இன்று வரை நீடித்து வருகிறது. இது மாறியாக வேண்டும். அதற்கான நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுக்க வேண்டும். மாட்டு நோய்கள் காலண்டர் ஒன்றை சர்க்கார் தயாரிக்க வேண்டும். அதாவது, கால்நடைகளுக்கு எந்த எந்த மாதங்களில் எந்த எந்த நோய்கள் வரும் என்பதையும் அதற்கு மருந்து என்ன என்பதையும் அதில் குறிப்பிட வேண்டும். அந்தக் காலண்டரின் பிரதிகளை கிராமங் களில் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கொடுத்தால், கிராமவாசிகள் கால்நடைகள் அபிவிருத்திக்கு பெருமுயற்சி எடுப்பார்கள். நாம் இப்போது செலவழிக் கும் பணத் தொகையைக் குறைக்கலாம் ; இவ்வளவு பணம் செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அப்படிச் செய்தால் கிராம மக்கள் தாங்களே கால்நடைகளை நன்ருகப் பராமரித்து, அவைகளை அபிவிருத்தி செய்வதில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

அடுத்தபடியாக, கோழிப் பண்ணைகளையும் ஆட்டுப் பண்ணைகளையும் வளர்ப்பதற்காக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பணம் ஒதுக்கப்பட் டிருக்கிறது. இது குறித்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். கோழிப் பண்ணை நடத்துவதிலும், ஆட்டுப் பண்ணையையும் விதவைகளுக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய கோழிகளும் ஆடுகளும் கிடைப் பதற்கு வகை செய்தால், எவ்வித உதவியும் இல்லாத விதவைகள் வாழ்க்கைத் தரம் உயரும். ஆகவே இது சம்பந்தப்பட்ட இனத்திற்கு பணம் ஒதுக்கியிருப்பதற்காக சர்க்காரை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, காடுகளை வளர்ப்பதற்கு 29 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தின்படி கடலோர மாவட்டங்களில் முந்திரி, சவுக்கு போன்றவைகள் பயிர் செய்யப்படும் என்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. மண் வளப் பாதுகாப்பிற்காக ரூ. 17 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிச்சயமாக இவை எல்லாம் நாட்டு மக்களுக்கு மிகவும் பயனளிக்கும் என்று நம்புகிறேன். 5-10 p.m.

அடுத்தபடியாக, கைத்தொழில்களின் அபிவிருத்திக்காக அரசாங்கத் தார் ஏராளமாகப் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ரேயான் பட்டுத் தொழிற் சாலை, நெய்வேலியிலுள்ள பெரிய தொழிற்சாலைகள், திருநெல்வேலியி லுள்ள சோடா பாக்டரி ஆகிய பெரிய தொழிற்சாலைகளுக்கு சர்க்கார் பண உதவியளிக்கும் அதே சமயத்தில், சிறு கைத்தொழில்களை ஊக்குவிப்ப தற்காகவும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 25 லட்சம் ஒதுக்கியிருக் கிறார்கள். இதனால் கிராமங்களிலுள்ள சிறு தொழிலாளர்கள் முன்னேற முடியும். இந்தச் சிறு கைத்தொழிற்சாலைகளை நகரங்களில் அமைக்கக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூடிய வரை மேஜர் பஞ்சா யத்துக்களிலாவது இவைகளை அமைக்கவேண்டும். கிராமங்களில் சிறு கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்து அபிவிருத்தி செய்தால், கிராம மக்கள் கைத்தொழில்களில் ஈடுபட்டு நல்ல வருவாயை அடைவார்கள் என்றும் அரசாங்கத்தார் இந்த இனத்தில் செலவழிக்கும் பணம் நாம் எதிர் பார்க்கும் பலனை அளிக்கும் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கைத்தறித் தொழிலாளிகள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் சேருவதற்கும், அவர்களுக்கு வேண்டிய வீடுகளைக் கட்டிக்கொள்வதற்கும், அவர்களுடைய தொழிலுக்குத் தேவையான எல்லா சாமான்களையும் வாங்கிக்கொள்வதற்கும், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் ஏராளமான பண உதவியளித்து வருகிறார்கள். இது நம் நாட்டு மக்க ளுக்கு மட்டுமின்றி வெளி நாட்டு மக்களுக்கும் தெரியும். ஏனென்றால், வெளி நாடுகளில் கைத்தறித் துணிகள் விற்கப்படுகின்றன. நம் நாட்டுக் கைத்தறித் துணிகளை விற்பதற்காக வெளிநாடுகளில் 'ஷோ ரூம்' கள் வைத்து நமது கைத்தறி வியாபாரத்தைப் பரப்பி வருகிறோம். மேலும் இவர்களுக்கு சென்ற ஆண்டில் திருநெல்வேலியில் ஒரு நூற்பு ஆலை

அமைக்கத் திட்டமிட்டோம். அது சீக்கிரத்தில் உற்பத்தியைத் தொடங்கப் போகிறது. இந்த வருஷத்தில் 12,000 கதிர்கள் கொண்ட இன்னொரு நூற்பு ஆலையை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் தொடங்குவதற்கு சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கான எல்லாவற்றையும் செய்துவருவதற்காக சர்க்காரைப் பாராட்ட நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, வீடுகள் கட்டும் திட்டத்தின் கீழ் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்காகப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. வீடுகள் கட்டும் திட்டத்தின் கீழ் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு 15 லட்ச ரூபாயும் நகர அபிவிருத்தி டிரஸ்டுக்கு 17 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தின் கீழ், சென்ற இரண்டு-மூன்று ஆண்டுகளில் சென்னையில் பாட்டாளி மக்களான தொழிலாளர்களுக்கு எந்த வீடும் கட்டிக் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இனிமேலாவது நகர அபிவிருத்தி டிரஸ்ட்யார், யார் தொழிலாளர்கள் என்று கவனித்து, அன்றாட வாழ்க்கையில் மக்களுக்கு உதவி செய்யும் பாட்டாளித் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கிடைக்கும் வகையில் இந்தத் திட்டத்தை இந்த வருஷத்திலாவது நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்திட்டத்தின் கீழ் சென்னை நகரில் 20 சேரிகள் தேர்ந்தெடுத்து அவைகள் ஒழிக்கப்பட்டு 4,000 ஹரிஜனக் குடும்பங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்து வாழ வகை செய்யப்படும் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். இப்படிப்பட்ட திட்டத்தை மற்ற ஜில்லாக்களிலும் நிறைவேற்றக் கூடாதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். சென்னை நகரிலுள்ள சேரிவாழ் மக்களின் நிலைமையை விட மிக மோசமான நிலைமையில் மற்ற ஜில்லாக்களிலுள்ள சேரிவாழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தின்பேரில் நடந்த விவாதத்தின்போதுகூட நான் சொல்லியிருக்கிறேன். மூன்று செண்ட் நிலம்கூட இன்று வரை வீடு கட்டி வாழ கிடைக்கவில்லை. இந்த நிலையில், அவர்களுக்கு உடனடியாக வீடு கட்டிக்கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் வீடில்லாமல் தவிக்கும்படி அவர்களை சர்க்கார் விட்டுவிடக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு அவசியமான உத்தரவை ஜில்லாக் கலெக்டர்களுக்குப் போட வேண்டுமென்றும் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வித் துறையில் சர்க்கார் 1956–57-ம் ஆண்டில் 10 கோடியே 60 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்தார்கள். இந்த வருஷத்திற்கு ஒதுக்கியுள்ள பணம் ரூ. 11 கோடியே 47 லட்சம். ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்திற்காக 1957–58-ல் 6 கோடியே 54 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. வரும் ஆண்டில் ஆரம்பக் கல்விக்காக 6 கோடியே 59 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படும் என்று வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எல்லா மக்களுக்கும் ஆரம்பக் கல்வி அளிப்பதற்காக, 500 பேர் ஜனத்தொகையுள்ள ஒவ்வொரு சிறிய கிராமத்திலும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் இருக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது கிராமங்களிலுள்ள ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் நல்ல முறையில் நடக்கவில்லை. கிராமங்களிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களில், மாணவர்கள் உட்காருவதற்கு போதிய பலகைகள் இல்லை. கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள் இராக் காலங்களில் மாட்டுத் தொழுவங்களாக மாறிவிடுகின்றன. கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள் நன்றாக நடந்தால்தான், அவைகளில் படிக்கும் பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்று நகரங்களிலுள்ள உயர்தரப் பள்ளிகளுக்கு வர முடியும். மேலும், கிராமங்களில் இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு இராப் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்த வேண்டும். அங்கே இராப் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்து நடத்தாவிட்டால், ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தில் நாம் வெற்றி காண முடியாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்கள், பின்தங்கிய வகுப்பினர் ஆகியோருடைய நலனுக்காக சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டுக்கு 40 லட்சம் ரூபாய் அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரவுச் செலவுத் திட்டத்தில்

3rd March 1958] [Sri M. Ethirajulu]

இதற்காக 233 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 15,000 மாணவர்களுக்கு உதவிச் சம்பளம் வழங்க 28 லட்ச ரூபாயும், 12,000 மாணவர்கள் விடுதிகளில் தங்கி படிக்க மானியமாக 22 லட்ச ரூபாயும், ஹரிஜனப் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவுக்காக 27 லட்ச ரூபாயும், 5,000 வீடுகள் கட்டுவதற்கு மானியமாக 27 லட்ச ரூபாயும், 5,800 ஜோடி காளை மாடுகள் வாங்குவதற்கு மானியமாக 18 லட்ச ரூபாயும், 175 கிணறுகளுக்கு ரூ. 5 லட்சமும், சிறு குடிசை தொழிலுக்கு ரூ. 9 லட்சமும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் பார்க்கும்பொழுது இன்னும் பின்தங்கிய வகுப்பினர்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு சலுகைகளை அளிக்க அதிகமான தொகை ஒதுக்க வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது மிகவும் குறைவானதுதான். எத்தனையோ மாண வர்கள் தங்களுடைய ஊர், பெயர், இனம் மூன்றையும் மாற்றிக் கொடுத்து தவறான வழியிலே இந்தப் பின்தங்கிய மாணவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சம்பளச் சலுகையைப் பெற்றுவருகிறார்கள் என்பதை நான் அரசாங்கத்திடம் பல தடவை வற்புறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தத் தவறு எங்கே ஏற்படுகிறது, எப்படி ஏற்படுகிறது என்றால், அடிப்படையிலேயே சர்டிபிகேட் வாங்கும்பொழுது மணியக்காரர்கள் சரிவரப் பரிசீலனை செய்யா மல் கையெழுத்துப் போடுவதும், அதன்பேரில் தாசில்தார் கையெழுத்துப் போடுவதுமான ஒரு தவறான சூழ்நிலை வழக்கமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் மீண்டும், மீண்டும் இந்தச் சபையில் சொல்லியிருக் கிறேன். அவ்விதமான ஒரு சூழ்நிலை இனியும் ஏற்படாமல், பின்தங்கிய வகுப்பினரைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் என்றால், எந்த நிலையில் உள்ளவர்கள், அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை என்ன என்பதையெல்லாம் சரிவரப் பரிசீலனை செய்து, ஏழை பின்தங்கிய சமுதாயத்தாருக்கே போய்ச் சேர வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அவ்வாறு சம்பளச் சலுகை கொடுப்பதற்கு பரிசீலனை செய்ய ஒரு தனிக் கமிட்டி நியமித்தால்கூட நன்றாக இருக்கும். அல்லது, சட்ட சபை அங்கத்தினர் களுக்காவது அந்த சர்டிபிகேட்டுகளை அனுப்பி, அந்த மாணவர்கள் உண்மையாகவே பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்களா, இல்லையா, என்று பரிசீலனை செய்யச் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் சட்ட சபை மெம்பர்கள் இது விஷயத்தில் உண்மையைக் கண்டறிந்து சொல்லுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப் பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தவறாக சம்பளச் சலுகையை ஏமாற்றிப் பெற்றிருந்தால் அவர்களிடமிருந்து மீண்டும் வாங்கிய தொகையை வாங்குவதோடு, தவறாக சர்டிபிகேட் கொடுத்தால் அவர்கள்மீது நட வடிக்கை எடுக்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இன்றைக்கு நமது நாட்டில் அதிகமாக இருந்து வருகிறது என்பதைப் பல பேர்களும், கீழ் சபையிலும் மேல்சபையிலும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். நாம் அந்த வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒழித்துத்தான் ஆக வேண்டும். 5-20 p.m.
அதற்காக எத்தனையோ தொழிற்சாலைகளிலும், சர்க்கார் உத்தியோகங் களிலும் கூட இடம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இருந்தாலும், ஒரு மணி நேரத்தில் 1,600 பேர்கள் பிறக்கிறார்கள், 1,100 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், மக்கள் பெருக்கம் அதிகமாகத்தான் ஆகிக்கொண்டு வருகிறது என்பதை அவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். அதிகமாக மக்கள் பெருகிக் கொண்டு போவதைத் தடுப்பதற்கும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கும் நாம் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஒரு நல்ல வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். இப்பொழுது உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் 55 வயது வரை என் நீடித்து இருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்கிறேன். அவர்கள் 18 அல்லது 25 வயதிலிருந்து சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருந்துவருவது நாம் அறிந்த விஷயம். இருபத்தைந்து வருஷ காலம் வேலை செய்த பிறகு என் அவர்கள் ரிடையராகக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. அப்படி அவர்கள் 50-வது வயதில் வேலையை விட்டுப் போனால், தங்களுக்குத் தள்ளாத வயதில் ஓய்வு

எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்களுக்குப் பதிலாக வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தில் அவதிப்படும் இளைஞர்கள் உத்தியோகத்திற்கு ஏராளமாக வர முடியும். அது நல்லதோர் திட்டமாக இருக்கும். ஆகவே ரிடையராகும் வயதை 55-லிருந்து 50-ஆகக் குறைக்க வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : மந்திரிகளின் வயது ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They get employment after 50 years.

* SRI M. ETHIRAJALU : இன்று நமது ராஜ்யத்தில் நியூஸ் பிரிண்டுக் காகிதம் அதிக விலை விற்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. சென்ற இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னதாக ஒரு ரீம் 17 ரூபாயாக இருந்தது, இன்றைக்கு 23 ரூபாயாக விற்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கேட்டால் போதுமான இறக்குமதி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதே மாதிரி போட்டோ எடுப்பதற்கு வேண்டிய பொருள்களின் விலையும் அதிகமாகியிருக்கிறது. அதற்கும் காரணம் தெரியவில்லை. கேட்டால், இறக்குமதி கிடைக்கவில்லை என்று புகார் சொல்லுகிறார்கள். இதனால் பேப்பர் வியாபாரிகள் பிளாக் மார்க்கெட்டில் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சாதாரணமாக இந்த விலை உயர்வினால் சிறு பத்திரிகைத் தொழில் நடத்துபவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த விலை உயர்வின் காரணத்தை அமைச்சர் அவர்கள் தங்கள் பதிலிலே சொல்ல வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நாட்டில் எத்தனையோ ரகத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வேலை முறை, ஓய்வு நேரம், வாழ்க்கை நிலை முதலியவைகள் இன்னும் சரியாக நம் ராஜ்யத்தில் கவனிக்கப்படவில்லை. ஹோட்டல் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலை உயர்வதற்காக, அவர்களுக்குச் சம்பள வசதி, லீவு வசதி, ஓய்வு நேரம், முதலியவைகளைச் செய்துகொடுப்பதற்காக நமது தொழில் அமைச்சர் சட்டம் கொண்டு வரப்போகிறார்கள். அதைப்போல பல தொழிலாளர்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் இன்னும் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளிகளின் நிலையை உயர்த்துவதற்கும், அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் செய்து கொடுக்க பெரு முயற்சி அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக, சலவைத் தொழிலைச் செய்கின்ற தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்தவேண்டுமென்று எத்தனையோ வருஷங்களாக இந்தச் சட்ட சபையில் கேட்டுக்கொண்டு வந்தும்கூட, இன்று வரை அரசாங்கம் கல்வியைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்காதது கண்டு வருந்துகிறேன். சலவைத் தொழிலாளர்கள் முன்னேற சலவைத் துறைகள் கட்டிக்கொடுக்கும்படி கேட்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அடியோடு மாறவேண்டும். அது அவர்கள் தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு அல்ல ; பொது மக்கள் சுகமாக, வியாதி பரவாமல் வாழ்வதற்கு என்பதை சர்க்கார் மறக்கக்கூடாது. பொது மக்கள் வியாதியின்றி வாழ வசதியாக இருக்கும் என்பதை நாட்டு மக்களும் சர்க்காரும் அறிய வேண்டுமென்பதை நான் இச்சபையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மக்களுக்காக உழைக்கும் சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய நிலை உயர்த்தப்படவேண்டுமென்று பல வருஷங்களாக நான் கெஞ்சிக் கேட்டும் பயனற்றதாகப்போய்விட்டது. இந்தக் கோரிக்கை எப்பொழுது தீருமோ தெரியவில்லை. நமது தொழிலமைச்சர் இருக்கும்பொழுதே இந்த விஷயத்தை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து ஆவன உடனடியாகச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அவர்கள் 20, 30 வருஷங்களாக ஒவ்வொரு குடும்பத்தாருக்கும் தொழில் செய்து கொடுத்துவிட்டு வயோதிக காலத்தில் தங்களுக்கு எந்தவிதமான பிரதி பிரயோஜனம் இல்லாமலும் தங்கள்

சந்ததிகளை நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்பக் கொண்டு செல்ல வழி யில்லாமலும் கடைசி காலத்தில் தவிக்க விட்டு அந்தக் குடும்பங்கள் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிடுகின்றன. சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய வாழ் நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது உழைப்பவர்கள் மனம் கலங்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவர் கள் கூலியும் இதுவரை உயர்ந்தபாடில்லை. அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி அதுவும் ஏமாற்றப்பட்டது. ஆகவே, எல்லா வற்றையும் உடனடி கவனிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்த அறிவின் சிகரம் என்று சொல்லக்கூடிய நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் இந்த சபைத் தலைவரையும் அமைச்சர் குழுவையும் நான் பாராட்டுகிறேன். அரசாங்கம் நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டும், நாட்டு மக்கள் அதில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியோடு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயா ரித்ததற்கு, குறிப்பாக காமராஜ் மந்திரி சபைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **Sri K. V. RAMASWAMY** : மதிப்பிற்குரிய சபைத் தலைவர் அவர் களுக்கும், மற்றுமுள்ள ஏனைய சகோதர சகோதரிகளுக்கும் என்னுடைய வணக்கம் உரித்தாகுக. இன்றைய தினம் நான் பேச ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் இங்கு அதிகமாக நண்பர்கள் சபையில் இல்லாமல் இருப்பதுபற்றி நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு பேசுகிறேன். நான் சில இடங்களிலே போய் பேசுவது உண்டு. இரவு மூன்று மணி, நான்கு மணிக்குக் கூட கூட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில்கூட மக்கள் அந்த இடத்தி லேயே தரையிலே படுத்து எழுந்திருந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. அந்த சந்தர்ப்பங்களில் பனியாக இருந்தாலும் சரி, மழை இருந்தாலும் கூட, அல்லது கோடை காலத்தில் வெய்யில் இருந்தாலும்கூட, சில இடங்களில் கூட்டங்கள் நடப்பது உண்டு. அதிலும் எலெக்ஷன் காலத்தில் இடைவிடாது இம்மாதிரி ஒவ்வொரு இடத்திலும் கூட்டம் நடப்பது உண்டு. மக்கள் காத்திருந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்பது உண்டு. அந்தக் கூட்டங் களுக்கு வருபவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதில்லை, அல்லது வேறு 'பேட்டா' கொடுப்பதில்லை. ஆனால் நாம் அனைவரும் பொது மக்க ளுடைய பணத்தை சர்க்காரிடமிருந்து சம்பளமாகவும் 'பேட்டா' வாகவும் வாங்குகிறோம். இதை நாம் அனைவரும் மனதில் வைத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படி இருந்தும்கூட, இந்தக் கூட்டத்தில் 'கோரம்' இல்லாமல் போய்விடுமோ என்பதற்காக, 'அமருங்கள், அமருங்கள்' என்று சொல் லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுவதைப் பார்த்தால், மிகவும் வெட்கக்கேடாக இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏன் இங்கே நாம் வீற்றிருக்கிறோம் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். மக்களுக்காக நல்ல காரியங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்பதற்காகத் தான் நாம் இங்கே விவாதங்கள் நடத்துகிறோம். அப்பேர்ப்பட்ட அரிய சந்தர்ப்பம் இது. மனித வாழ்க்கையில் கிடைக்கக்கூடிய நேரம் என்பது ஒரு மாணிக்கத்தைப் போன்றது. அதுவும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களின் நேரம் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட மாணிக் கத்தைப் போன்றது. அந்த நிலையில் நாம் அனைவரும் இங்கு வந்திருக் கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நல்ல காரியங்களை நிறைவேற்றவேண்டியது நமது கடமை. தேச பக்தர் களாக இருக்கக்கூடிய பல அங்கத்தினர்கள் நாம் இன்று சுதந்தரம் பெற்றுவிட்டதாக நினைக்கலாம். ஆனால் சுதந்திர நாட்டில் மக்கள் சுதந் திரமாக வாழ்வதற்கு வகை செய்யவேண்டியது நம்முடைய பெரிய கடமையாகும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. நம் கடமையை நாம் முதலில் உணர வேண்டும். நாம் ஒவ்வொருவரும், அவரவர்களுடைய ஊர்களுக்கும், நம் நாட்டு மக்களுக்கும் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அறிந்து கொண்டு, அவைகளைச் செய்வதற்கு ஆர்வம் கொள்ள வேண்டும். அதுதான் என் விருப்பம். ஆகவேதான் நம்மிடமுள்ள குறையை நான் முதலில் குறிப்பிட்டேன்.

[Sri K. V. Ramaswamy] [3rd March 1958

(Deputy Chairman in the Chair.)

நம் நாடு முன்னேறி, நம் நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டு மானல், நம் நாட்டில் எது மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும் ? நம் நாட்டில் விவசாயம்தான் மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும். நம் நாட்டில் விவசாயிகள்தான் மிகவும் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் தான் இந்த நாட்டை உய்விக்கிருர்கள். இந்த நாட்டில் இப்போது ரூ. 5,000, ரூ. 10,000 மாதச் சம்பளம் வாங்குபவர்களும் இருக்கிருர்கள் ; வயலில் உழைத்து நாள் ஒன்றுக்கு 4 அணு வீதம் கூலி பெறுபவர்களும் இருக்கிருர்கள். இப்படி நாள் ஒன்றுக்கு 4 அணு கூலி பெறும் விவசாயத் தொழிலாளி, தன் சிரமத்தையும், பசியையும் பார்க்காமல், தன் உழைப்பே உலகத்திற்கு மிகவும் அவசியம் என்ற உத்தமமான மனப்பான்மையுடன் வயலில் வெகு நேரம் உழைக்கிருன். அவனிடம் கடிகாரம் இருக்காது. 'வயலை விட்டு வெளியே செல்லலாமா ? காப்பி சாப்பிடலாமா ?' என்று அவன் நினைக்கமாட்டான். சில தொழிற்சாலைகளில் வேலை ஆரம்பிக்கும் நேரத்திலும் வேலை முடியும் நேரத்திலும் மணி அடிப்பது உண்டு. வயலில் மணி அடிக்கப்படுவதில்லை. 'மணி அடித்தாகி விட்டதா ? நாம் போகலாமா ?' என்று விவசாயி பார்க்கமாட்டான். மண்வெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு வயலில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தால், அவன் வேலை செய்துகொண்டேயிருப்பான். அப்படி வயலில் வேலை செய்யும்போது, அவனுக்குத் தாகம் எடுத்தால் தண்ணீர் குடிப்பதற்காக அவன் கொஞ்ச தூரத்திலிருக்கும் கிணறு வரை செல்லமாட்டான். அப்படிச் சென்ருல் நேரம் வீணுகிவிடும் என்ற காரணத்தால், அவன் வயலுக்குச் செல்லும் போது ஒரு பானையில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு செல்வான். தாக மெடுக்கும்போது அந்தத் தண்ணீரைக் குடிப்பான். தினம் 4 அணுக் கூலி பெறும் விவசாயத் தொழிலாளி அப்படி உழைக்கும்போது, ரூ. 150 மாதச் சம்பளமும் சபைக் கூட்டத்தின்போது சபைக்கு அவர்கள் வரும் ஒவ்வொரு தினத்திற்கும் ரூ. $12\frac{1}{2}$ படியும் பெறும் சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் சபையில் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை. கனம் அங்கத்தினர்கள் சபையின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நான் அவர்களைத் தாழ்மை யுடனும் பணிவுடனும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத் தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்களை நீக்க வேண்டியது சர்க் காரின் முதல் கடமை ஆகும். 'உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற் றெல்லாம் தொழுதுகொண்டு பின்செல்பவர்' என்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. உழவர்களுக்கு அவ்வளவு மதிப்பை நம் முன்னேர்கள் கொடுத் திருந்தார்கள். காங்கிரஸ் சர்க்கார் விவசாயிகளுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. முதலில், விவசாயிகளின் கடன் பளுவை மிகவும் குறைத்திருக்கிருர்கள் ; அதற்காகக் கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிருர்கள். மேலும், விவசாயக் காரியங்களுக்காகக் கிணறுகள்
5-30 p.m. வெட்டுவதற்கு அரசாங்கத்தார் கடன்கள் கொடுத்திருக்கிருர்கள். மழை பெய்யாத இடங்களில் பல சமயங்களில் வரி வஜா செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு காரியங்களை சர்க்கார் செய்தாலும் விவசாயிகள் அவைகளால் பூரணமாகப் பயனடைய முடியவில்லை. விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுக்கும் விஷயத்தில், கிராமக் கர்ணமிடமிருந்தோ மணியக்காரரிட மிருந்தோ விண்ணப்பத்தில் கையெழுத்து வாங்கி வந்தால்தான், விவ சாயிகளுக்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் கடன் கொடுக்கிருர்கள். இதன் காரண மாகக் கடன் வாங்கும்போது, பல விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிருர்கள். கடன் வாங்கும்போது விவசாயிகள் பலருக்குக் கமிஷன் கொடுக்க வேண்டி யிருக்கிறது. விவசாயி நூறு ரூபாய் கடன் வாங்க வேண்டுமானல், அவன் கமிஷனுக்காக 15 ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் கமிஷனில் யார் யாருக்குப் பங்கு உண்டு என்பது வேறு விஷயம். எப்படியோ ரூ. 15 அவன் கையைவிட்டுப் போய்விடும். இந்த நிலைமை மாற வேண்டும். இது சம்பந்தமாக, அவசியமான எச்சரிக்கை உத்தரவு களைத் தாசில்தார்களுக்கும் கிராம அதிகாரிகளுக்கும் சர்க்கார் அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும், கடனை வாங்கி வரும் போது விவசாயிகள் பலர் அதைப் பறிகொடுத்து விடுகிருர்கள். தாலுகா ஆபீசிற்குச் சென்று கடன் தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு, ரயிலிலோ

3rd March 1958] [Sri K. V. Ramaswamy]

பஸ்ஸிலோ தங்கள் கிராமத்திற்கு வந்து சேருகிறார்கள். அப்படி வரும் போது அவர்கள் பணத்தைப் பறிகொடுத்து விடுகிறார்கள் ; யாரோ அதைத் திருடிவிடுகிறார்கள் ; பிறகு வீட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் தங்கள் பை காலியாக இருப்பதை அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். இந்த நிலைமையும் மாற வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நில அடமான பாங்குகளைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நில அடமான பாங்குகளிலிருந்து விவசாயிகள் கடன்களைக் காலா காலத்தில் பெற முடிவதில்லை. ' கலியாணத்திற்குப் பணம் கேட்டால் கருமாதிக்குப் பணம் கிடைக்கிறது ' என்று சொல்வதுண்டு. அந்த மாதிரி நில அடமான பாங்கிலிருந்து விவசாயிக்குக் கடன் வெகு தாமதமாகக் கிடைக்கிறது. நில அடமான பாங்குக்காரர்கள், கடன் கேட்கும் விவசாயிகளிடம் பல பழைய காலத்து தஸ்தாவேஜுகளைக் கேட்கிறார்கள். இவைகளை விவசாயிகள் எளிதில் தேடிக் கொடுக்க முடிவதில்லை. பலர் இவைகளைக் கொடுக்கவே முடிவதில்லை. இதன் காரணமாக விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, விவசாயிகளுக்குக் காலா காலத்தில் நில அடமான பாங்குகளிலிருந்து கடன் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் விதிகளைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குடியானவர்களுக்குச் சில நன்மைகளை சர்க்கார் செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் என்ன நன்மைகளை அவர்களுக்கு சர்க்கார் செய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றிப் பின்னர் சொல்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளினால் சர்க்காருக்கு என்ன லாபம் என்பது கேள்வி. விவசாயிகள் சர்க்காருக்குக் கந்தாயம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் கிஸ்தி கொடுப்பதை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நிறுத்த முடியாது. அவர்களிடமிருந்து கிஸ்தியை அவசியம் வாங்கியே தீருகிறோம். இரண்டாவதாக, விவசாயிகள் தானியத்தையும், மற்ற விளைபொருள்களையும் பயிர் செய்கிறார்கள். நான் கவர்னர் பேருரையின் மீது விவாதம் நடந்தபோது, புகையிலைப் பயிரைப்பற்றிப் பேசியது எல்லோருக்கும் ஞாபகம் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். புகையிலையைப் பயிர் செய்வதால் என்ன லாபம் என்பதுபற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். புகையிலைக்கும், சர்க்காருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஒரு ஏக்கரில் புகையிலை விவசாயம் செய்தால், 15 மூட்டையிலிருந்து 30 மூட்டை வரையில் புகையிலை எடுக்கலாம். இதைக் குழிப் புகையிலை என்று சொல்லுவார்கள். வரப்புப் புகையிலை என்பது வேறு. குழிப் புகையிலைக்கு ராத்தல் ஒன்றுக்கு 8 அணா வரி. ஒரு மூட்டைக்கு 80 ராத்தல். சராசரியாகப் பார்க்கும்பொழுது ஒரு ஏக்கருக்கு 22 மூட்டை புகையிலை கிடைக்கலாம். ஆக, 1,700 ராத்தலுக்கு மொத்தம் 880 ரூபாய் வரி கொடுக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் மூன்று மாதம் விவசாயம் செய்யக்கூடிய ஒரு விவசாயி புகையிலைப் பயிருக்காக 880 ரூபாய் நம் சர்க்காருக்கு வரியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதை நான் இந்த சபையிலே தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இவ்வளவு வரி ஒரு லட்சாதிபதி கூடக் கொடுக்கிறானா என்பது அடுத்த கேள்வி. அப்படி வரி கொடுக்கக்கூடிய குடியானவனுக்கு நாம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோம் ? அவர்களுக்கு என்ன சலுகைகள் செய்து கொடுக்கிறோம் 5-40
என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டிய நிலையிலே நாம் இருக்கிறோம். p.m.
அப்படியிருக்கக்கூடிய குடியானவனுக்கு என்ன கஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்றால் தன்னுடைய நிலத்திற்கு மண், எரு போன்றவைகளைக் குளங்களிலிருந்து எடுத்துச் செல்லுவதற்குப் போதுமான ரோடு வசதி கிடையாது. அந்த ரோட்டில் போகும்பொழுது ஒரு சக்கரம் மேலும், மற்றொன்று கீழுமாக இருக்கும். மேட்டில் ஏறும்பொழுது மாட்டின் கழுத்து வீங்கிக்கொண்டு விடுகிறது. இம்மாதிரியான பல உபத்திரவங்கள் குடியானவனுக்கு ஏற்படுகின்றன. இந்தக் கழுத்து வீங்கியிருக்கும் மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு சந்தைக்குப் போனால், அங்கே எமதர்மராஜன் மாதிரி எஸ்.பி.ஸி.ஏ. இன்ஸ்பெக்டர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த விவசாயியின் மாட்டைப் பார்த்தவுடன் ' நிறுத்து ' என்கிறார்கள். உடனே விவசாயி ' எஜமான், ஒன்றுமில்லை என் கழுத்திலே ! ' என்று சொல்லுகிறான் ' மாட்டின் கழுத்திலே ' என்பதற்குப் பதிலாக. இது ரொம்பப் பரிதாபகரமாக

[Sri K. V. Ramaswamy] [3rd March 1958

இருக்கிறது. அவர்கள் ஏதாவது ஜேப்பில் இருந்தால் தான் பிழைக்கலாம். விவசாயி, 'இப்பொழுதுதான் வருகிறேன், சந்தையில் விற்றுத்தான் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொல்லுகிறன். அவர்கள் அப்படிக் காசு கொடுக்காவிட்டால், தாலூகா கோர்ட்டுக்கு 4 தடவை அவர்களை அலையச் செய்து அபராதம் போடுகிருர்கள். காசு கொடுத்து விட்டால், மாட்டிற்குக் கழுத்தில் ஒன்றுமில்லை, புண்ணுமில்லை, தார்க்கோலுமில்லை. ஒன்றும் கொடுக்காவிட்டால், மாட்டின் கழுத்தில் வீக்கம், கழுத்தில் புண், தார்க்கோல் போட்டது எல்லாம் வந்துவிடும். இந்தச் சூழ்நிலையை இனிமேல் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஐந்நூறு, 1,000 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிய மாட்டை அந்த விவசாயியே பாதுகாத்துக்கொள்ளு வான். அதற்காக அவன்பேரில் குற்றம் கண்டுபிடித்து தண்டனை கொடுப்பது ரொம்பவும் மோசமாக இருக்கிறது. என்னுடைய வேண்டுகோள் என்ன வென்ருல், இந்த டிபார்ட்மெண்டையே அறவே ஒழிக்க வேண்டும், இதை நீடிக்கவிடக் கூடாது என்பது தான். இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு களை அரசாங்கம் செய்யவேண்டுமென்று மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளுடைய குறை கரண்டு பற்றியது. இது ரொம்பவும் முக்கியமானது. அது சம்பந்தப்பட்ட மந்திரி அவர்கள் இங்கே இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர் வெளியே போயிருக்கிருர் என்று நினைக்கிறேன். கரண்டு குடியானவர்களுக்கு இன்றியமையாத விஷயம். ஆரம்ப காலத்தில் பம்புசெட்டு வைப்பதற்கு வேண்டிய பணத்தை சர்க் காரே கடனுகக் கொடுத்து உதவினுர்கள். பிற்பாடு 'வரவர மாமியார் கழுதை போல் ஆனுள்' என்று சொல்லுவது போல நிலைமை மோச மாகிவிட்டது. கரண்டு உபயோகப்படுத்தினுலும், உபயோகப்படுத்தாவிட்டாலும் இத்தனை வருடங்களுக்கு என்று ஒப்பந்தம் வாங்கப்படுகிறது. ஒரு ஹார்ஸ் பவருக்கு இத்தனை என்று கணக்குப் போட்டு அதை முதலிலேயே குடி யானவர் தலையில் வைத்து அழுத்துகிருர்கள். குடியானவன் பயிர் காய் கிறதே என்ற கவலையினுல், நீட்டிய இடத்தில் கையெழுத்துப் போட்டு விடுகிருன். 'சுப்பையா கவுண்டர், மாரி கவுண்டர்' என்று பேரைக் கூப்பிட்டவுடன் கரண்டு வேண்டுமென்ற ஆவலினுல் கையெழுத்துப்போட்டு விடுகிருன். இம்மாதிரியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக கரெண்டு கனெக்ஷன் கொடுத்து பம்புசெட்டை மாட்டு வதற்கு, அதற்கான பரீக்ஷை பாஸ் செய்து செர்டிபிகேட் வாங்கியிருப்பவர் கள்தான் அந்த வேலையைச் செய்யவேண்டும் என்று சர்க்கார் புதியதாக விதி போட்டிருக்கிருர்கள். இதுபற்றிக் குடியானவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அதனுல் சர்க்கார் தனக்குப் பாதகம் செய்கிருர்கள் என்ற மனப்பான்மை தான் அவன் உள்ளத்தில் வளர்ந்துவருகிறதே தவிர, சர்க்கார் தனக்கு ஒன்றும் சலுகை செய்ததாக அவன் உள்ளத்திலே உணர்ச்சி ஏற்பட வில்லை. யுத்த காலத்தில்தான் இந்த சர்சார்ஜ் போடப்பட்டிருந்தது. இன்னும் கூட அந்த சர்சார்ஜ் போடவேண்டுமா என்று நான் கேட்கி றேன். மக்கள் 'நீங்கள் தான் எம்.எல்.ஸி. ஆக ஆகிவிட்டீர்களே, இந்தக் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக்கூடாதா' என்று என்னைக் கேட் கிருர்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய குறைகளை இந்தச் சபையில் எடுத்துச் சொல்ல முன்வந்துள்ளேன். அதே மாதிரி அந்த மக்களிடம் போய் 'நீங்கள் சொன்ன குறைகளை சபையில் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன்' என்று தெரிவித்த பிறகு தான் நான் வீட்டிற்குப் போவேன். இந்தத் தொல்லைகளை நீக்கவேண்டும். யார் வேண்டுமானுலும் பம்பு செட்டை நிறுவுவதற்கும், தகுதியுள்ள ஒருவர் அதை 'செர்டிபை' பண்ணுவதற்கும் இடமளிக்கும் வகையில் விதி வகுக்க வேண்டும். இப் போது இருக்கும் முறை சரியாக அமல் நடக்கவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட பத்திரத்தில் கையெழுத்துப்போடும் உத்தியோகஸ்தர், எந்தத் தோட்டத் தில் கிணறு இருக்கிறது என்றும், எங்கே யார் பம்புசெட்டை நிறுவுகிருர் என்றும் பார்ப்பதில்லை. அவர் எங்கேயோ இருந்துகொண்டு கையெழுத் துப்போட்டு விடுகிருர். நாம் இவ்வளவையும் பார்த்துக்கொண்டு சகித்துக் கொண்டிருக்கிறேம். வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்தில் உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்த அக்கிரமங்களை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்த நாம் இன்று இப் பேர்ப்பட்டவர்களை விட்டுவைத்திருக்கிறேம்.

3rd March 1958] [Sri K. V. Ramaswamy]

நாம் முக்கியமாகச் செய்யவேண்டியது லஞ்ச ஊழல்களைத் தகர்த்தெறிய வேண்டியது ஆகும். தெரிந்தே அதை நாம் நீடிக்க விடுவது மிகவும் மோசமானது. நாம் தாலுகா ஆபீசுக்குச் செல்லும் போது அங்கே நம்மிடம் யாராவது லஞ்சம் கேட்டால், லஞ்சம் கொடுப்பது மிகவும் மோசமானது. லஞ்ச ஊழலை அறவே தகர்த்தெறிவதற்கு அரசாங்கத்தார் கங்கணம் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். லஞ்ச ஊழலை அரசாங்கத்தார் ஒழிப்பதற்கு அவர்களுடன் நாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும். எல்லா இலாகாக்களிலும் லஞ்சம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆஸ்பத்திரிகளிலுள்ள ஊழியர்கள் லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். எங்கள் ஊர் ஆஸ்பத்திரிகள் மோசமாக இருக்கின்றன. சென்னை நகரத்திலுள்ள பெரிய ஆஸ்பத்திரி நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் உண்மையில் அப்படி இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். சென்னையிலுள்ள பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் என் நண்பர் ஒருவர் சிகிச்சைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். அவரைப் பார்க்கப்போனபோது, அந்த ஆஸ்பத்திரியில் உள்ள எல்லா நிலைமைகளையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். என் நண்பரின் பக்கத்திலிருந்த நோயாளியிடம் கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன. டாக்டர்களும் மற்ற ஊழியர்களும் அவரை நன்றாகக் கவனிக்கிறார்களா என்று அவரிடம் கேட்டேன். "டாக்டர்கள் நன்றாகத் தான் கவனிக்கிறார்கள். அவர்கள் தினந்தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வந்து நோயாளிகளைப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். மற்ற சமயங்களில் எங்களை இங்கேயுள்ள சிப்பந்திகள்தான் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் சரியாகக் கவனிப்பதில்லை. இன்றைக்கு எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சோறு வேகவேயில்லை" என்று சொன்னார். அப்போது அவர் பக்கத்திலிருந்த ஒருவன் சோறு 'கடுமுடு' கடுமுடு' என்று இருந்தது என்றான். 'ஏன்' என்று நான் கேட்டேன். 'சோறெல்லாம் ஒரே கல்லாக இருந்தது. கல் வேகவில்லை' என்று அவன் சொன்னான். அப்போது அவன் பக்கத்திலிருந்த இன்னொருவன் 'உங்கள் ஊர் எந்த ஊர் ?' என்று என்னைக் கேட்டான். நான் என் ஊரின் பெயரைச் சொன்னேன். உடனே அவன் 'கோயம்புத்தூர் தண்ணீர் நல்ல தண்ணீர் போல் இருக்கிறது. அந்தத் தண்ணீரில் கல் வேகும்போல் இருக்கிறது. மெட்றாஸ் தண்ணீரில் கல் வேகவில்லை' என்று அவன் சொன்னான். (சிரிப்பு). அதற்குப் பிறகு ஒரு நோயாளியிடம் சென்றேன். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாது. எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியுமா என்று என்னை அவர் கேட்டார். 'ஏதோ கொஞ்சம் அரைகுறையாகத் தெரியும். நீங்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசுங்கள்' என்று நான் சொன்னேன். அப்போது அவர் "இங்குள்ள டாக்டர்களைப்பற்றிக் குறை சொல்வதற்கில்லை. கீழ் சிப்பந்திகள் செய்யும் கொடுமைதான் சொல்லி முடியாது. கக்கூசுக்கே போக முடிவதில்லை. கக்கூஸ் அவ்வளவு ஆபாசமாக இருக்கிறது. நீங்களே பாருங்கள்." என்று சொன்னார். நானும் கக்கூசுக்குச் சென்றேன். அங்கே நம் தோட்டி சகோதரர்கள் ஜாலியாக சிகரெட் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கக்கூஸ் மிகவும் ஆபாசமாக இருந்தது. பிறகு மற்றொரு நோயாளியிடம் சென்று பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் "நான் ஒன்றுக்குப் போகக்கூட முடிவதில்லை ; ஒன்றுக்குப் போவதற்கான தகரத்தை இங்குள்ள ஊழியர்கள் கொண்டுவந்து கொடுப்பதில்லை. அவர்களுக்கு அடிக்கடி பணம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால், எங்களைக் கவனிக்கிறார்கள் ; இல்லாவிட்டால் கவனிப்பதில்லை. என் ஊர் 200 மைலுக்கு அப்பால் இருக்கிறது. அங்கேயிருந்து இங்கே வந்திருக்கிறேன். இந்த ஆஸ்பத்திரியில் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன்" என்று சொன்னார். டாக்டர்கள் தங்களை நன்றாகக் கவனிக்கிறார்கள் என்றும் கீழ் சிப்பந்திகள் தான் தங்களைக் கவனிப்பதில்லை என்றும் எல்லோரும் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் சொன்னார்கள். கீழ் சிப்பந்திகள் அவர்களுடைய கடமையைச் சரிவரச் செய்கிறார்களா என்று மேலதிகாரிகள் பார்க்க வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிக்குப் பெருமையைத் தேடுவதற்காக, கீழ் சிப்பந்திகளைக் கவனித்து புத்திமதிகள் கூறி மேலதிகாரிகள் அவர்களை ஊக்குவித்தால், அவர்களும் தங்கள் கடமையைச் சரிவரச் செய்வார்கள் என்பதுதான் என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

5-50 p.m.

[Sri K. V. Ramaswamy] [3rd March 1958

விவசாயிகளின் நிலைமையைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். விவசாயிகளின் நலனுக்காக இன்னும் என்ன காரியங்களைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும் ? இது சம்பந்தமாக, எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள் ரொம்ப அழகாகப் பேசினார்கள். எங்கள் ஜில்லாவில் நிறைய மில்கள் தோன்றிவிட்டதால், பல விவசாயிகள் மில் தொழிலாளர் களாக ஆகிவிட்டனர். விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடுவதை அவர்கள் கேவலமாக நினைக்கிறார்கள். 'மண்வெட்டியை எடுத்து மண்வெட்டுவதா !' என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். விவசாயி ஒரு பெரிய பாட்டாளி. அவன் அதிகாலையில் எழுந்திருப்பான். அதிகாலையில் எழுந்திருக்க வேண்டுமானால் நமக்கு 'அலாரம்' வேண்டும். அதிகாலையில் எழுந்து ரெயிலுக்குப் போக வேண்டியிருந்தால், நாம் கடிகாரத்தின் அலாரத்தைத் திருப்பி வைத்துவிடுவோம். ஆனால் கிராமத்தில் விவசாயிக்கு 'கொக்கரக்கோ, கொக்கரக்கோ' என்ற அலாரம்தான் இருக்கும். அது என்றும் அதிகாலையில் தவறாமல் ஒலிக்கும். அப்படிச் சத்தம் போடும் கோழிக்கு கடிகாரத்திற்குச் சாவி கொடுப்பது போல் சாவி கொடுக்க வேண்டாம். அது விவசாயியை அதிகாலையில் தினந்தோறும் எழுப்பி விட்டுவிடும். அதற்காகத்தான் அவன் கோழி வளர்க்கிறான். அவன் அதிகாலையில் எழுந்து வயலுக்குச் சென்று விவசாய வேலைகளைச் செய்வான். அப்படிப் பாடுபடும் விவசாயி அந்த அந்தக் காலத்தில் அந்த அந்த விவசாய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அவன் நேரத்தைக் கணக்குப் பார்த்துக்கொண்டு, சில கட்டங்களில் வேலையை நிறுத்திவிட்டால் விவசாயத்தில் சரியான பலனை அடைய முடியாது. உதாரணமாக, புகையிலையைப் பதத்தோடு இருக்கும்போது அறுவடை செய்தால்தான் நல்லது ; இல்லாவிட்டால், புகையிலை பூராவும் பிரயோஜனமற்றதாகி விடும். ஆகவே விவசாயத் தொழிலாளிக்கு வேலை நேரத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. ஹோட்டல் தொழிலாளர்களின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன்னும் வேறு பல தொழிலாளர்களின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேமாதிரி க்ஷவரத் தொழிலாளியின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டால், க்ஷவரம் செய்துகொள்ளப் போகிறவர்கள் திண்டாட வேண்டியதுதான் ; பாதி க்ஷவரம் செய்துவிட்டு தன் வேலையை க்ஷவரத் தொழிலாளி நிறுத்திவிட்டால் க்ஷவரம் செய்து கொள்ளச் சென்றவர் திண்டாட வேண்டியதுதான். (சிரிப்பு). இப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வேலை நேரத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வேலை நேரத்தை நிர்ணயிக்கமுடியாது. மில் தொழிலாளியின் வேலை நேரத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். வேலை ஆரம்ப நேரத்திற்கான மணி அடிக்கப்பட்டவுடன், மில் தொழிலாளி வேலைக்கு வருகிறான். வேலை முடியும் நேரத்திற்கான மணி அடிக்கப்பட்டவுடன், அவன் வீடு திரும்புகிறான். விவசாயத் தொழிலாளியின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டால், விவசாயம் பாதிக்கப்படும். விவசாயத் தொழிலாளி மணிக் கணக்குப் பார்ப்பதில்லை. அவன் அப்போதைக்கப்போது அந்த அந்த வேலைகளைச் செய்கிறான். குளங்களிலிருந்து நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச ஆரம்பித்தால், அவன் எல்லா நிலங்களுக்கும் தண்ணீர் பாய்ச்சிவிட்டுத் தான் வீடு திரும்புகிறான். சில நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சிவிட்டுத் திரும்பினால் விவசாயம் சரிவர நடக்காது. அதேமாதிரி நடவு நடக்கும்போதும், நேரமாகிவிட்டால் அவன் வேலையைப் பாதியில் நிறுத்துவதில்லை. சிறிது நேரமானாலும் நடவு நடும் வேலையை முழுவதும் செய்துவிட்டுத்தான் வீடு திரும்புகிறான். விவசாயக் கூலி வேலைக்கு வரும்போதும் ஏதோ ஏறத்தாழ வருவான். ஆனால் வேலையைக் கடைசி வரையில் செய்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குப் போவான். 'நாளைக்கு எப்போது வேலைக்கு வருவாய் ?' என்று விவசாயக் கூலியிடம் கேட்டால் 'பழைய சோற்று நேரத்திற்கு வருவேன்' என்று சொல்வான். பழைய சோற்று நேரம் என்பது காலை $7\frac{1}{2}$ மணி முதல் $10\frac{1}{2}$ மணி வரையுள்ள நேரம். பத்தரை மணிக்கு மேல்தான் 'சுடுசாத நேரம்' வருகிறது. விவசாயக்கூலி வேலைக்கு ஏறத்தாழ வருவான். அவன் வேலைக்கு வரும் வழியில் அவன் வீட்டுக்கு வரும் பந்துக்களைச் சந்தித்தால் அவர்களைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் அவர்களை உபசரித்துவிட்டு வேலைக்கு வரலாம் ; அப்படி ஏறத்தாழ அவன் வேலைக்கு வரலாம். அப்படி அவன் தாமதித்து வேலைக்கு வந்தால் அதற்காக அவனுக்கு அபராதம்

3rd March 1958] [Sri K. V. Ramaswamy]

போடப்படமாட்டாது. விவசாயத் தொழிலாளிக்கும், மற்றத் தொழிலாளி களுக்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால், விவசாயி நிலத்தில் இருக்கும் காய் கறி, விறகு இவைகளைச் சுதந்திரமாக எடுத்துக்கொள்ளுவான். செடியில் தக்காளிப் பழம் இருந்தால், அதைச் சுதந்திரமாகப் பரித்துச் சாப்பிடு வான். ஆனால் ஆபீசில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகளுக்கு எங் கிருந்து விறகு கிடைக்கும், காய்கறி கிடைக்கும் ? செக்ரடேரியட்டில் வேலை செய்பவர்களுக்குக் காகிதம்தான் கிடைக்கும். காகிதத்தை வேண்டுமானால் சாப்பிடலாம். அதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் சாப்பிட முடியாது.

Sri V. V. RAMASWAMI : கான்டீனில் சாப்பிடலாம்.

* **Sri K. V. RAMASWAMY** : அங்கே காசு கொடுத்தால்தான் சாப்பிட லாம். மேலும் நடந்து போகவேண்டிய சிரமம் இருக்கிறது.

நான் முன்னால் பேசியபடி கரண்டு விஷயத்திலே ரொம்பவும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

DEPUTY CHAIRMAN : இன்னும் 2 நிமிஷங்கள் தான் இருக்கின்றன.

* **Sri K. V. RAMASWAMY** : இந்த விஷயத்தை நாம் ஆராய்ந்து பூர்த்து அதற்கு ஆவன செய்வது நமது முக்கியமான கடமை. லஞ் சத்தை ஒழிப்பதில் சர்க்கார், சபை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஒத் துழைக்கவேண்டும். இன்னும் எனக்கு இரண்டு நிமிஷங்கள் தான் இருக் கின்றன என்று சொன்னார்கள். நான் அதில் ஒரு நிமிஷத்தை மிச்சப் படுத்தி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொண்டால், மறுமுறை எனக்கு ஒரு நிமிஷம் கூடுதலாகப் பேசுவதற்கு அனுமதிப்பார் என்று நினைக்கி றேன். இவ்வளவு நேரம் பேசுவதற்கு எனக்கு உரிமை கொடுத்ததற் காகவும், என்னுடைய பேச்சைக் கொஞ்சம் பேர்களேனும் அமைதியோடும் ஆர்வத்தோடும் கேட்டதற்காகவும் என்னுடைய வணக்கத்தைச் செலுத் திக்கொண்டு, என்னுடைய அபிப்பிராயங்களைத் தீர்க்கமாக ஆலோசித்துக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு என்னுடன் சேர்ந்து எல்லோரும் ஒத் துழைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித் துக்கொள்ளுகிறேன். ஜெய் ஹிந்த் !

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 87. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4777, Revenue, dated 28th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1939.*

* 88. *A short review of the activities of the certified school for the half-year ended 30th June 1957.*

* 89. *Notification issued with G.O. No. 4559, Revenue, dated 10th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939.*

* 90. *Notification issued with G.O. Press No. 4560, Revenue, dated 10th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules and the Madras General Sales Tax Rules, 1939.*

* 91. *Notification issued with G.O. No. 4504, Revenue, dated 4th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939.*

* Laid on the table of the House on 1st March 1958.